

**JOCHEM
JOFEL**

en de

**ZWARTE
PIRAAT**

TEKST EN TEKENINGEN VAN SIEM PRAAMSMA

Het nietsdoen gaat Jochem vervelen.

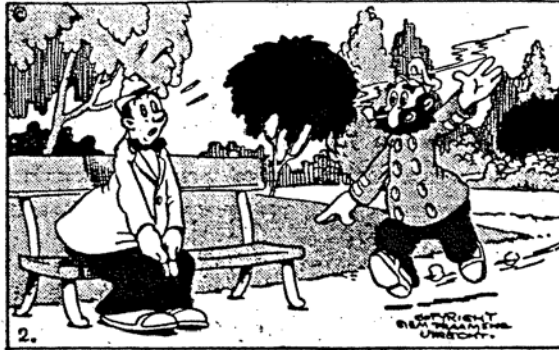

Na het avontuur met de betoverde vaas had Jochem Jofel al een hele tijd niets anders gedaan dan eten, slapen en luiëren. Er waren blijkbaar geen avonturen te beleven en Jochem verveelde zich stierlijk. Op een dag greep hij daarom zijn hoedje van de kapstok, deed de deur van zijn huisje goed op slot en wandelde weg, met de bedoeling om voorlopig niet meer terug te komen. 'Wij Jofels hebben altijd gehunkerd naar spanning en gevaar!' zei hij tegen zichzelf, terwijl hij de weg naar de stad insloeg. 'Het leven is saai zonder avonturen, en het past een Jofel niet

om bij de pakken neer te gaan zitten als het avontuur niet komen wil. Nee! Dan gaan wij het zoeken!'

Hij was nu in de stad gekomen en besloot, voordat hij werkelijk ernstig werk van een nieuw avontuur ging maken, eerst even uit te rusten van de lange wandeling. Hij liep naar het park, zocht een eenzaam bankje op en ging daarop zitten, om een poosje te kunnen luisteren naar het gefluit van de vele vogels en het ritselen van de vele bladeren in de vele bomen.

Avonturen bij de vleet

Jochem Jofel zat nog niet zo lang op zijn bankje in het park, tonen hij eensklaps een bekende stem hoorde. 'Sapperdedunnebramsteng!' zei Kapitein Bakboord, want die was het. 'Jochempie Jofel! Wat doe jij hier? Wat zit je hier te kniezen m'n jong? Soms weer in moeilikheden? Kom, snurker, vertel het Ome Bakboord maar, wat is het?' 'H'm!' antwoordde Jochem Jofel. 'Dat is het hem juist! Er zijn geen moeilikheden en daar zit ik over te piekeren. Ik zit er eigenlijk aan te denken hoe ik in de kortst mogelijke tijd mid-

den in zoveel mogelijk aardige, leuke en onderhoudende moeilikheden kan geraken. Een avontuur, als je me kunt volgen. Ik loop nu al maanden lang niets te doen. De avonturen raken zo'n beetje uitgeput, geloof ik. Ik wil wel weer eens iets beleven!' 'Wel heb je ooit!' zei Kapitein Bakboord verontwaardigd. 'Daar zit een Jofel, een echte, onvervalste jofele land-Jofel en die zit me verlegen om een avontuur? Maak nou met mij de kombuis-oven aan! Zo gek heb ik het nog nooit op de mistfluit horen blazen! Avonturen? Bij de vleet, meneer! Bij de vleet!'

Bakboord heeft een professor aan boord

'Ga met een eerlijk zeeman mee, snurker!' zei Kapitein Bakboord terwijl hij Jochem Jofel van zijn bankje sleurde. Je wilt een avontuur? Je zult er een hebben! Vanmiddag vaar ik uit met het vrachtschip 'De Vrolijke Jantje' met bestemming Costa Watcosta in Zuid-Amerika. En ik heb een passagier aan boord die op zichzelf genomen al een avontuur is, snurker! Zo pratend had hij Jochem Jofel meegeloedst uit het park en troonde hem nu mee in de richting van de havens. 'Een belevenis op zichzelf, landhaai!' vertelde Bakboord opgetogen aan de aandachtig luisterende Jochem. 'Een professor! Een

geleerde van het zuiverste zeewater! Weet van voren niet dat-ie van achteren leeft en omgekeerd. Vergeet alles grondig, in twee seconden, behalve zijn boeken. Ik heb een heel ruim leeg moeten laten maken om al zijn boeken te bergen, makker!' 'Dat moet inderdaad een geweldig geleerde zijn,' beaamde Jochem Jofel, met zijn hoofd knikkend. 'Ik zou graag kennis met die meneer maken. Hoe is zijn naam?' 'Dat is hij vergeten!' zei Bakboord vrolijk. 'Toen hij zich wilde voorstellen kon hij niet op zijn naam komen! Maar we zijn er, snurker. Ga mee en val niet van de valreep!'

Merkwaardig opzienbarend

Bakboord klom langs de loopplank aan boord van de 'Vrolijke Jantje', op de voet gevolgd door Jochem Jofel. Hij stevende direct op een van de hutten af die voor passagiers waren ingericht en smakte de deur open.

'Hallo, professor!' riep hij met zijn zware bariton-stem. 'Hoe gaat het? Nog niet zeeziek?'

'Zijn we al in Costa Watcosta?' vroeg de professor, terwijl hij zich omdraaide en beide bezoekers onderzoekend opnam. De hut stond vol boeken en de prof was bezig die op verschillende stapeltjes op de tafel te rangschikken. 'Wie heeft U daar meegebracht?'

'Nog een passagier, professor!' antwoordde Bakboord. 'Iemand om zo nu en dan gezellig mee te babbelen. Jochem Jofel is zijn

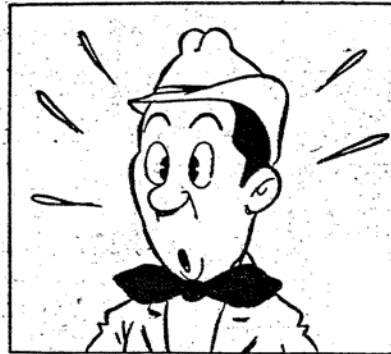
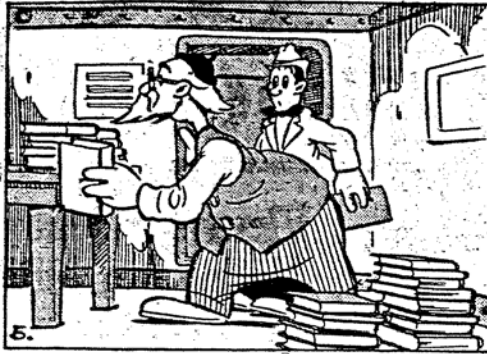
naam.'

'Eh...ja, juist!' zei de professor met een afwezige blik, terwijl hij Jochem Jofel's hoed afzette en hem een boek in de hand drukte. 'Ja, ja, ...eh....merkwaardig. Ik meen te zeggen opzienbarend! Ja! Mijn naam is....eh....o, ja, ik was vergeten dat ik die vergeten had. Merkwaardig opzienbarend, nietwaar? Ik kom er wel weer op. Vergeet het maar!'

'Nou....eh....Jochem Jofel,' zei Bakboord. 'Ikke....ahum....ik ga maar! Ik heb het nog druk. Straks varen we uit en er is nog een boel te doen aan boord. Tot straks!'

Bakboord sloop naar de deur en was verdwenen voordat Jochem er erg in had.

Een werkje van Buis-Kalot

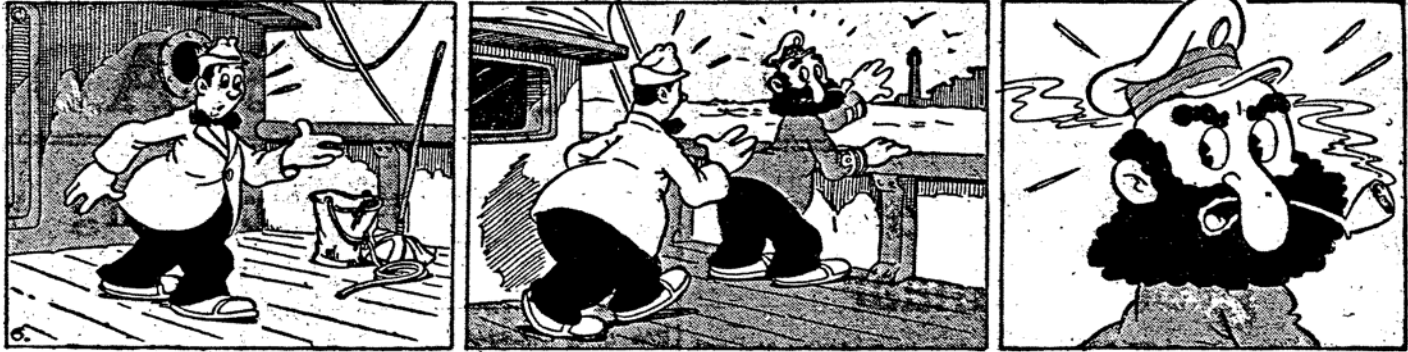

Jochem Jofel stond daar nog steeds met het boek, dat de professor hem in de hand had gestopt. De prof had zich direct weer omgedraaid en was verder gegaan met het sorteren van zijn boeken. Hij scheen helemaal vergeten te zijn dat Jochem Jofel bestond. Maar juist toen Jochem Jofel er over begon te denken maar weg te gaan kreeg de prof hem weer in het oog. 'Oh...eh...pardon!' zei hij schrikkend. 'Ik had er geen erg in dat ik een verkeerde hut was binnengelopen! Neem me niet kwa-

lijk!'

Wat heeft U daar voor een interessant boek? Is dat niet een werkje van professor Buis-Kalot? Ja, ja, dat is van hem! Een zeer interessant werk, meneer! Hoe was ook Uw naam? Ja, zeer interessant, zoals ik geloof ik al zei. Buitengewoon merkwaardig en opzienbarend. Ik heb het zelf geschreven, ziet u, dus ik weet waar ik het over heb. Mag ik het eens van u lenen? Ik zou het dolgraag eens even willen inzien!'

De Vrolijke Jantje is al onderweg

Een beetje duizelig van het onderhoud met de professor verliet Jochem Jofel diens hut. Hij had professor Buis-Kalot zijn boek teruggegeven en deze had hem er uitbundig voor bedankt.

'Het is wat te zeggen', mompelde Jochem Jofel. 'Die professoren! Ze vergeten inderdaad alles! Maar deze spant toch wel de kroon! Ik heb niet veel zin om hem dagelijks mee te maken...Nee, ik denk dat ik maar aan land ga om een ander avontuur op te zoeken. Dit lijkt me niet veel!'

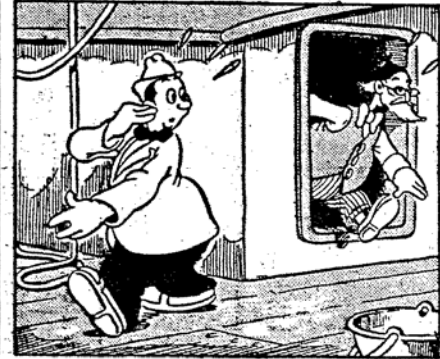
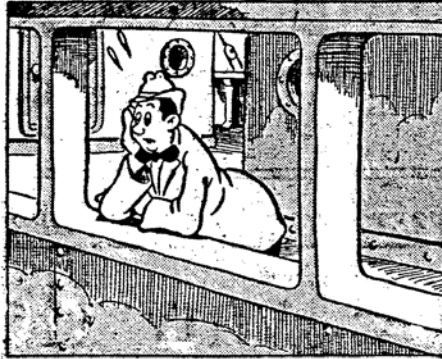
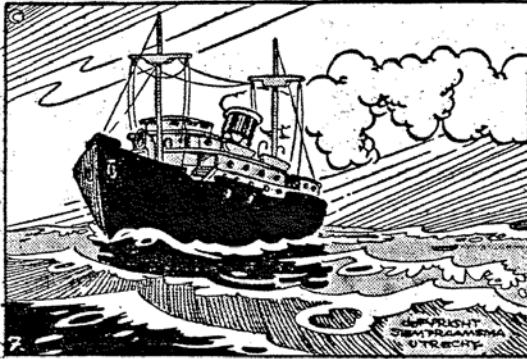
Hij klom de trap op naar de brug en zag Kapitein Bakboord over de reling gebogen druk met zijn armen staan zwaaien.

'Hallo, Bakboord!' zei Jochem. 'Ik geloof dat ik toch maar liever

niet meega. Die prof lijkt me niet erg en bovendien...wat moet ik eigenlijk doen daar in Costa Watcosta?'

'Dat had je dan eerder moeten zeggen, snurker!' zei Bakboord achteloos. 'De sleepboot heeft ons zojuist tot buiten de pieren gesleept en onze eigen motoren gaan direct draaien. We stoppen niet eerder of we moeten in Costa Watcosta zijn! Schiet op! Wat doe je hier op de brug? Je valt me lastig! Je ziet toch wel dat ik aan het navi...ch...navigeren ben? Of dacht je misschien dat je hier mocht blijven omdat je een vriendje van de schipper was, he? Scheer je weg, landsnurker! Ik kan nu geen passagiers op de brug velen!'

De professor mist een boek

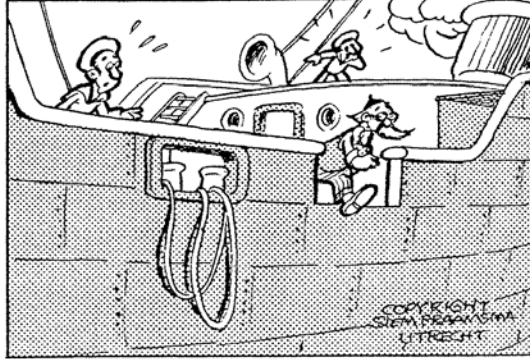
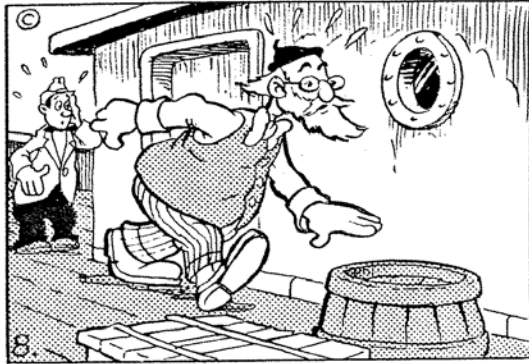

De 'Vrolijke Jantje' was dus al vertrokken, voordat Jochem Jofel er erg in had gehad. Dat kwam natuurlijk doordat hij met die vreemde professor Buis-Kalot bezig was geweest. 'Och, och!' dacht hij, terwijl hij mistroostig over de reling ging hangen en droef naar de golven keek. 'Dat is toch wat! Tegen m'n zin aan boord van een vrachtschuit met een gekke geleerde en dan nog van de brug gejaagd op de koop toe! Het leven van een Jofel gaat niet altijd over maneschijn. Nee, nee!' Maar Jochem was een Jofel, dus bleef hij niet lang piekeren over zijn narigheid. Hij trok zijn gezicht in een wat vrolijker

plooi en ging op zoek naar zijn hut, die in de buurt van die van de professor lag. Maar toen hij voorbij de deur van diens hut kwam, ging die net open en stapte de geleerde naar buiten. 'H'm!' hoorde Jochem hem mompelen, 'dat is nu vervelend! Ik mis nog een boek! Zeker thuis laten liggen of vergeten of niet meer aan gedacht....Dat moet ik nog maar even gaan halen. Ik kan niet zonder het merkwaardige werk: 'De ontwikkelingscyclus van de anthripologie in de Drisodarheense oculargum spina-siaeses'.... Nee, zeg nou zelf! Zonder dit boek kan een normaal mens niet op reis gaan!'

De professor loopt het water in

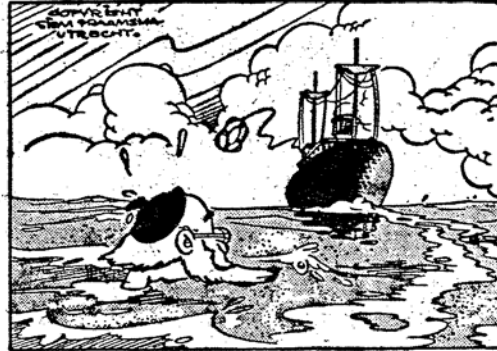
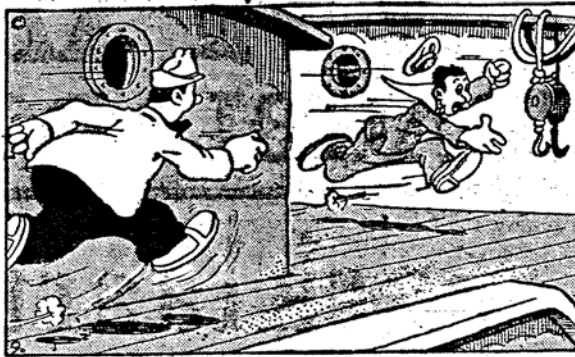
Jochem Jofel had met stijgende verbazing naar het gemompel van professor Buis-Kalot geluisterd en draaide zich om, om de geleerde na te staren. De professor praatte intussen in zichzelf verder. 'Ik kan toch merken dat ik oud word!' murmelde hij. 'Vergeet zo maar een belangrijk onderdeel van m'n bibliotheek! Dat gebeurt me toch niet vaak, dat ik iets vergeet! Haast nooit!'

Hij liep rustig verder langs de verschansing, nog steeds nagestaard door Jochem Jofel. Ook enkele matrozen lieten hun werk

in de steek en keken onderzoekend naar de geleerde, die kalm het middendek overstak en recht op de plek afliep waar een half uur geleden de loopplank gelegen had. 'Merkwaardig!' hoorden zij hem zeggen, 'ik mag wel zeggen opzienbarend!'

En voor de verbaasde en ontstelde blikken van Jochem Jofel en de twee matrozen liep professor Buis-Kalot pardoes het niets in en tuimelde met een plons in het koude zeewater....

Man overboord!

Nadat de professor in het water gevallen was, ontstond er aan boord van 'De Vrolijke Jantje' een groot tumult. Jochem Jofel holde naar de plek, waar de professor verdwenen was en een paar leden van de bemanning die alles hadden zien gebeuren renden er eveneens heen.

'Man overboord!' gilde een der matrozen.

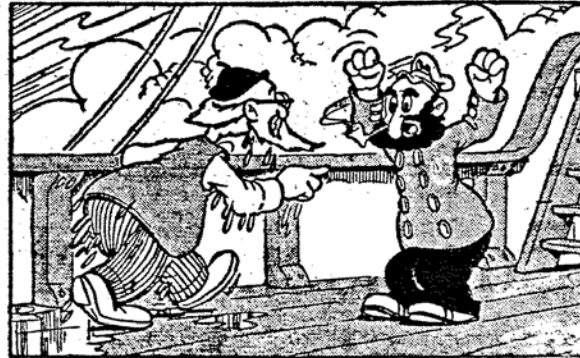
'Volle kracht achteruit!', riep de stuurman.

'Een boei!' riep de kok met een bulderende bas. 'Gooi een boei in zee!'

De machines van 'De Vrolijke Jantje' hielden een ogenblik op met stampen, maar begonnen dan weer wild de andere kant op te draaien. Iedereen was in rep en roer en Kapitein Bakboord kwam met een woedend gezicht van de brug af naar beneden.

'Welke overgehaalde snurker is er in de plomp gedoken?' gromde hij, boos met zijn vuist zwaaiend. Haal hem er uit, dan zal ik hem eens even een lesje geven! Denkt zeker dat hij aan boord van het Zuiderbad is, niet? Trek hem op het droge, dan zal ik hem meteen leren wat kielhalen is!'

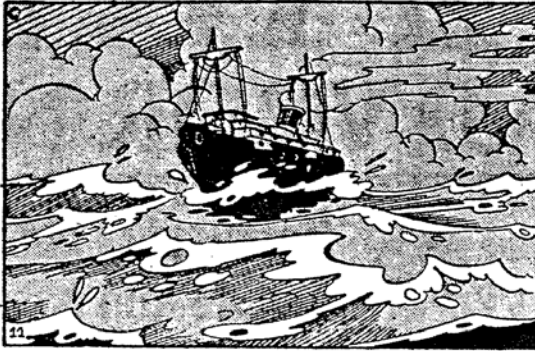
Een boot vaart in water

Een van de matrozen had een boei in het water gegooid en die had professor Buis-Kalot gegrepen. Enkele ogenblikken later stond hij bibberend, druipend en soppend weer aan dek en keek afwezig om zich heen. 'Merkwaardig!' zuchtte hij dan, terwijl hij langzaam weg liep. 'Ik was vergeten dat ik tegenwoordig aan een gracht woonde... Hallo...eh... agent!' zei hij tegen Kapitein Bakboord, die woedend toekeek. 'Het is niets! Het is niet de moeite waard om proces-verbaal op te maken! Ik viel per ongeluk in de gracht en

deze vriendelijke burgers haalden mij er uit!' 'Agent?!' bulderde Bakboord verontwaardigd, 'Agent? Wat denk je wel, halve gare boekjesmens? Ik ben Kapitein Bakboord, gezagvoerder van dit schip. Je bent op een boot, hoor je? En een boot vaart! In water! Op zee!' 'Merkwaardig,' zei de geleerde hoofdschuddend. Op een schip! Ja, ja, daar wist ik al iets van... Ik moet naast de loopplank gestapt zijn... Het is opzienbarend merkwaardig!

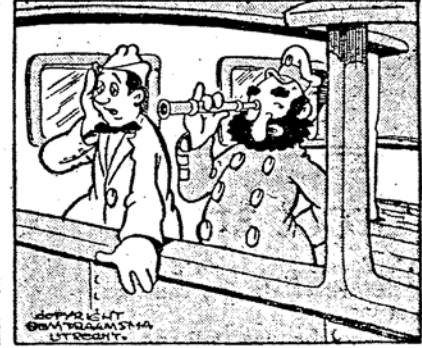
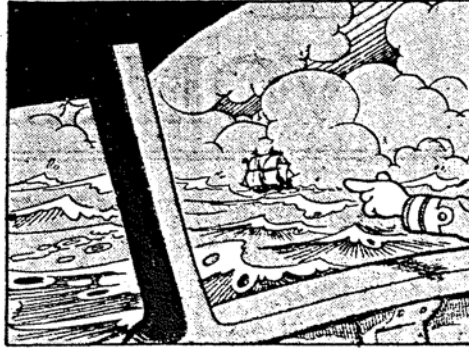
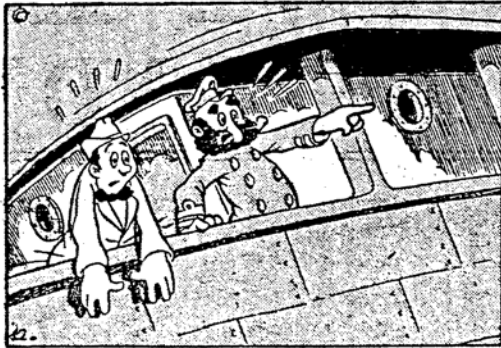
Storm? Laat naar je kijken!

Nu, van het eerste gedeelte van de reis met 'De Vrolijke Jantje' valt eigenlijk weinig meer te vertellen. Behalve dat professor Buis-Kalot tot grote ergernis van de kok iedere dag vergat te eten en tot verbazing van de kajuitsjongen nooit scheen te slapen, zodat er nooit een bed op te maken viel, verliep alles heel rustig. Misschien moet alleen nog vermeld worden dat Jochem Jofel, toen hij op een dag jarig was, tracteerde op frambozenpudding met vanillesaus, waar hij zelf zo dol op was. Maar werkelijk belangrijke dingen gebeurden er niet, tot op

zekere avond. Het was begonnen te waaien en Jochem Jofel was juist op de brug geklommen om een praatje te maken met Kapitein Bakboord. 'Het stormt flink!' zei hij met een benauwd gezicht tegen de Kapitein, terwijl hij moeite deed om op de been te blijven. 'Het schip slingert als een wilde kameel!' 'Stormen?' vroeg Bakboord verbaasd. 'Ik geloof niet dat ik begriep wat je bedoelt, snurker. Je meent toch niet dat zuchtje dat er staat? Dat heerlijke, frisse, gelijkmatige, zachte voorjaarsbriesje? Storm? Laat naar je kijken, snurker!'

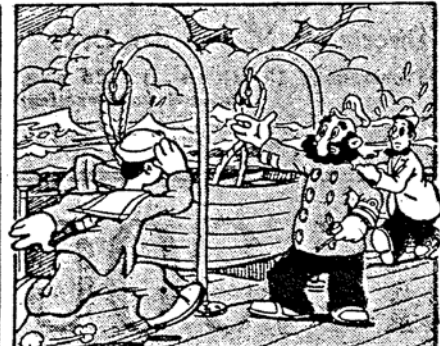
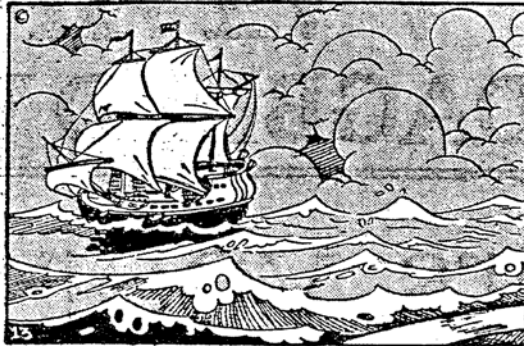
Het is een... eh... he?!!

Wel, of het nu stormde of niet, een feit was dat het schip nu naar links, dan naar rechts overhelde en dat Jochem Jofel grote moeite had zijn evenwicht te bewaren. Zijn maag voelde ook niet zo lekker aan en het was hem een raadsel hoe de Kapitein er helemaal geen erg in scheen te hebben dat de horizon alsmaar op en neer en heen en weer ging. 'Kijk daar eens!' zei Bakboord plotseling, terwijl hij in de verte wees. 'Een zeilschip! Dat zie je ook niet vaak meer tegenwoordig, snurker!'

"Nee, blub!" antwoordde Jochem Jofel, die juist met zijn buik tegen de reling gesmakt werd. 'Ik zou - huh - wel eens willen weten van welk - huk - land dat ding - au! - kwam.'
 "Dat is een klein kunstje, makker!" zei Bakboord, die in zijn broekzak greep en er een uitschuifbare zee kijker uit te voorschijn haalde. "Dat is gauw te zien aan de vlag die ze voeren..." Hij deed een oog dicht en hield de kijker voor het andere. 'Het is een — eh.... heh?!?!'

Een zeerover

Bakboord liet zijn kijker langzaam zakken en keek ongelovig en verbaasd naar het zeilschip, dat steeds naderbij kwam. 'Er zijn drie vreemde dingen met dat schip, Jochem Jofel!' zei hij dan.

'En?' vroeg Jochem Jofel vol verwachting. Hij had nu zijn evenwicht helemaal verloren en viel met een bons op het dek neer, zodat hij duizend sterretjes zag.

'In de eerste plaats is het een driemaster uit de zeventiende eeuw!' begon Bakboord. 'En dat zijn schepen die alleen in museums thuishoren. In de tweede plaats is er voor zover ik kan zien, geen levend wezen aan boord en dat is gek genoeg, want de schuit zeilt heel snel! En in de derde plaats heeft het een rode vlag in de mast met een doodskop er op. Een zoge-

naamde piratenvlag, meneer Jofel! Dat is een zeventiende eeuwse zeerover! Daar moet ik meer van weten! Ik ga er heen om een kijkje te nemen anders is mijn naam geen Bakboord!'

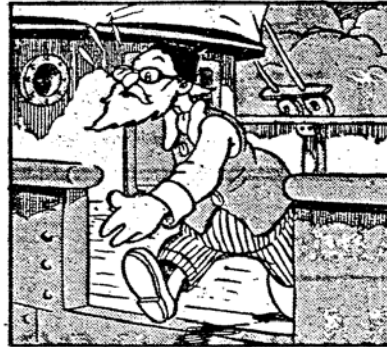
Hij holde weg en daalde de trap af, iets minder snel gevolgd door Jochem Jofel, die ook heel nieuwsgierig was geworden. Bakboord ging rechtstreeks naar het sloependek en riep brullend om personeel. Een matroos snelde saluerend naderbij.

'Een sloep!' commandeerde Bakboord. 'Strijk een sloep, ventje! Waar is Jochem Jofel?'

Jochem vorderde langzaam, zich stevig vastklemmend aan de veilige reling.

'Je mag roeien, Jofel!' riep Bakboord opgewekt. 'Nu kun je laten zien dat je nog ergens voor deugt!'

De professor valt weer van het schip af

Nu, de matrozen hadden de sloep snel gestreken, zoals dat heet. Jochem Jofel werd aan de riemen gezet, terwijl Bakboord achterin bij het roer ging staan.

'Kom op, Jofel!' riep de Kapitein opgewekt tegen onze halfzeezieke wereldreiziger. 'Laat zien wat je kunt! Een avontuur ligt in het verschiet!'

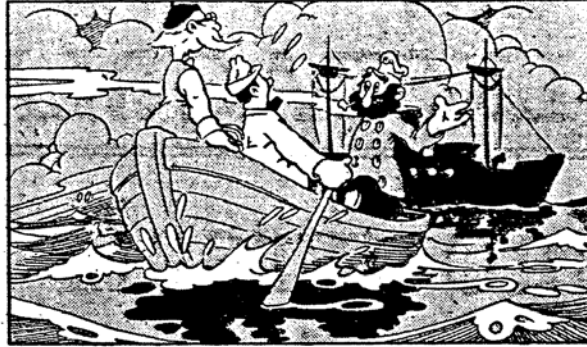
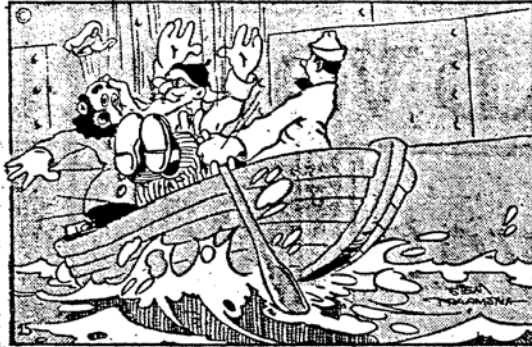
Inmiddels liep professor Buis-Kalot weer mompelend op het dek rond. 'Ik heb toch geen rust over dat boek,' zuchtte hij. 'Het lijkt mij toch beter dat ik het maar even ga halen... De vorige keer is er iets tussen gekomen, hoewel ik vergeten ben wat dat

precies was... Iets met een verhuizing, geloof ik... Ja, ja, dat was heel merkwaardig... Als er nu maar weer niet iets tussen komt, want ik kan niet zonder mijn 'Ontwikkelingscyclus van de anthripologie in de Drisoda...'

Hij was weer over het middendek gelopen en stapte voor de tweede maal in het niets.

'Dat is nu toch wel heel merkwaardig!' zei hij, terwijl hij naar beneden viel en een verbaasde uitdrukking zich van zijn ge-laatstrekken meester maakte. 'Ik had nu toch zo langzamerhand wel kunnen weten, dat ik aan een gracht woonde! Ik moet toch wat beter opletten in het vervolg!'

De professor mag mee

Ja, het was allemaal heel merkwaardig, om in de stijl van Professor Buis-Kalot te blijven. De geleerde liep voor de tweede maal van het schip af, viel een heel stuk en kwam met een daverende slag en wild geplasp in de sloep terecht, die net voorbij voer.

'Wel alle zeekoeien!' riep Bakboord geschrokken. 'Is me dat een manier om een eerlijk zeeman te behandelen? Kun je niet gewoon vragen of je mag meevaren? Wat lijkt het wel! Maak dat je weg komt, vervelende boekenwurm, anders gooi ik je persoonlijk overboord!'

Maar doordat Bakboord zo boos was, vergat hij op zijn roer te letten, en voordat hij er erg in had, waren ze al te ver van

'De Vrolijke Jantje' weggedreven om de professor weer terug aan boord te laten gaan.

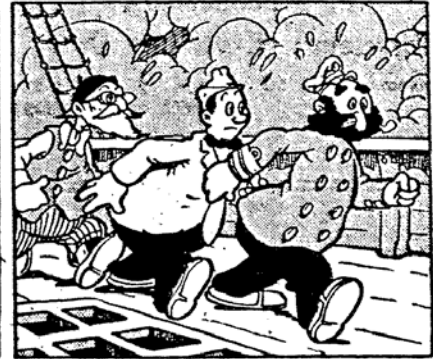
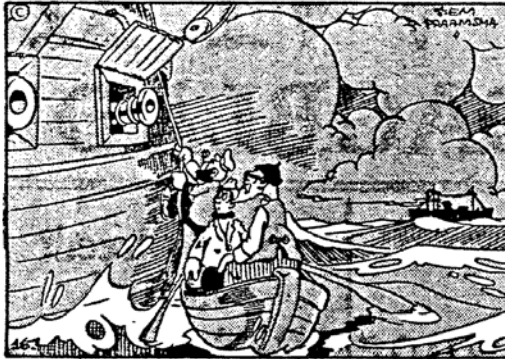
'H'm! Vaar dan maar mee, boekensnurker,' zei Bakboord lijdzaam. Maar ga dan maar voorin zitten, dan heb ik geen last van je!

Inmiddels roeide Jochem Jofel uit alle macht. De golven waren bedekt met schuimkoppen en sloegen soms wild tegen het bootje aan, zodat Jochem Jofel de grootste moeite had om zijn riemen geregeld en op de goede momenten in het water te steken.

'Ollabolla!' zuchtte hij. 'Dat valt niet mee! Op de Nieuwe Meer roeit het heel wat makkelijker!'

Het onbekende tegemoet

Toen de kleine expeditie van Kapitein Bakboord, Professor Buis-Kalot en Jochem Jofel het kaperschip had bereikt, stuurde Bakboord langs zij en greep een touw, dat tegen de romp van het schip hing.

'Kom op, mannen,' zei hij zachtjes, 'maak de sloep aan deze schuit vast en volg mij. Ik val aan!'

Bakboord klauterde langs het touw naar boven en kwam via een touwladder op het dek terecht. 'Alle zeekakalobbesen!' mompelde hij, toen hij het zeventiende-eeuwse kanon zag staan met de

bijbehorende kogels en het vaatje buskruit. 'Alles voor gebruik gereed! Ik weet niet meer of ik waak of droom! Dit is zeker een museum? Of een schip dat voor film-opnamen wordt gebruikt? Wat zou er anders achter kunnen zitten?'

Niet lang daarna waren ook de professor en Jochem Jofel aan boord geklommen en slopen de drie mannen als ganzen in de pas - de professor natuurlijk uit de pas - zachtjes over het dek, het onbekende tegemoet....

Een emmer met gouden munten!

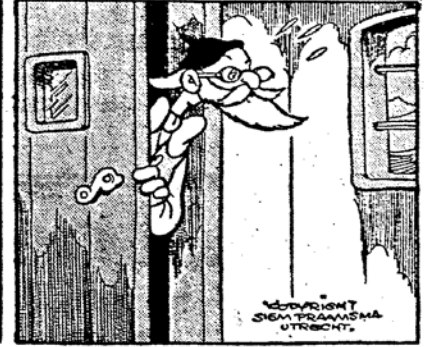
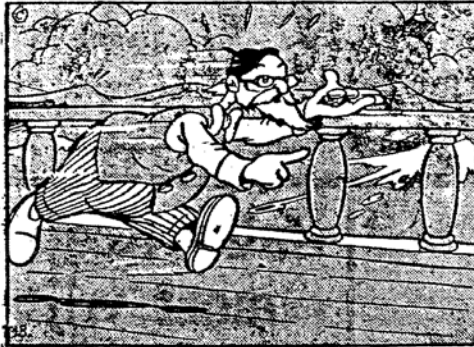
'Kom mee!' fluisterde Kapitein Bakboord, 'Laten we dit schip stukje na beetje onderzoeken. Sies... eh... systematisch heet dat... Ik geloof, dat we nog voor heel vreemde dingen zullen komen te staan... Ik zal jullie de weg wel wijzen, snurkers, want ik ken dit soort schepen wel.'

Jochem Jofel en de geleerde liepen dus achter de kapitein aan, die recht op een deur toe liep.

Professor Buis-Kalot, die niet zo snel ter been was als de beide anderen, bleef een stukje achter en keek vrolijk om zich heen. 'Merkwaardig!' mompelde hij, 'dit is een soort schip dat ik al eens van dichterbij had willen zien, hoewel ik vergeten ben

waarom. Het lijkt wel of hier alles even oud is... Ja, ik geloof vast dat het wel een paar dagen geleden was dat dit schip gebouwd werd... Kijk! Een emmer met muntjes! Die zijn uit zestien honderd drie en twintig, zo te zien... Merkwaaardig! Ik heb nog nooit zoveel ouwe gouwe munten bij elkaar gezien... Opzienbarend!' Hij wilde weer doorlopen, maar bleef toen plotseling staan. 'Gouden munten...' zei hij tot zichzelf. 'Munten van goud, daar is iets mee... Ofschoon ik niet precies weet, wat! Och, ja, gouden munten zijn een hoop geld waard, dat is het... En ze zijn zeldzaam tegenwoordig... Hoe merkwaaardig en opzienbarend!'

Als je professor bent maak je van alles mee

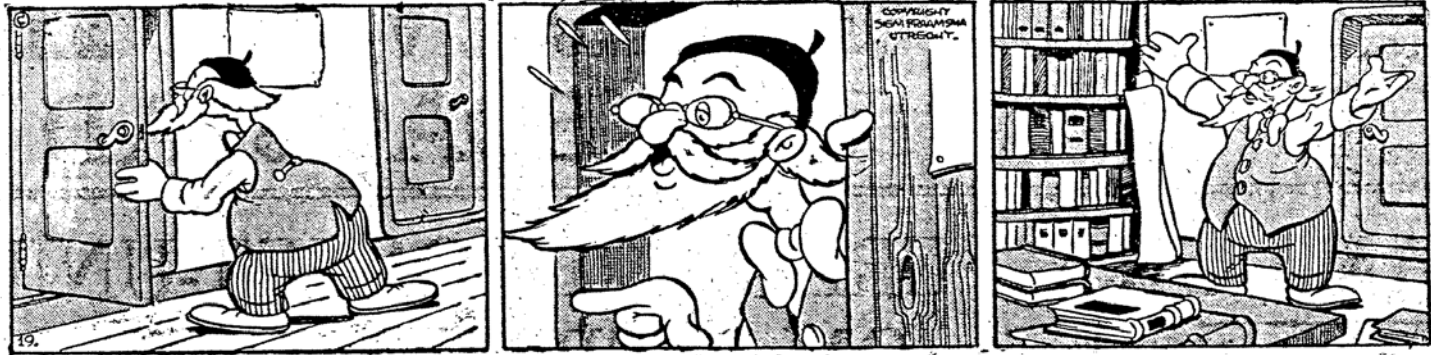
Toen het tot professor Buis-Kalot was doorgedrongen dat een emmer vol gouden munten inderdaad iets heel merkwaardigs was, nam hij er een paar uit en holde achter Bakboord en Jochem Jofel aan, die echter niet op de geleerde hadden gewacht en waren doorgelopen.

'Hallo... eh... dingesen!' riep de professor enthousiast, 'Raad eens wat ik hier in mijn hand heb? Kijk eens! Heb ik gevonden! Gouden... eh — geld! Uit zestien honderd drie en twintig!' Hij kreeg echter geen antwoord, want ik vertelde al dat de Kapitein en Jochem Jofel verder waren gegaan en niet hadden gemerkt dat de professor was achtergebleven.

'H'm, merkwaardig,' zei de professor, nadat hij een poosje geroepen had. 'Ik meen toch dat er nog iemand met me mee was gegaan. Een agent of zo... H'm, merkwaardig. Heb me zeker vergist.' Hij stak de gouden munten in zijn zak en ging zoeken. Hij deed alle deuren die hij tegenkwam open, en keek wat er achter was.

'Opzienbarend!' zei hij, nadat hij tien minuten aan het zoeken was geweest. 'Wat doe ik hier eigenlijk? Helemaal in m'n eentje op een schip dat eigenlijk in een museum moest staan... Als je professor bent, maak je toch ook van alles mee...'

Allemaal leeswerk

Professor Buis-Kalot was al een kwartier aan het zoeken en had al achter zeventien deuren gekeken, toen het hem eindelijk begon te vervelen.

'H'm,' zei hij, toen hij de achttiende deur opende. 'Het is merkwaardig, maar ik weet nog steeds niet wat ik eigenlijk zoek! Ik geloof dat ik maar weer weg ga!' Hij smakte de deur weer dicht en liep dromend naar de laatste deur die zich in dat deel van de gang bevond.

'Dit is de laatste deur!' besliste hij. 'Als ik achter deze gekeken

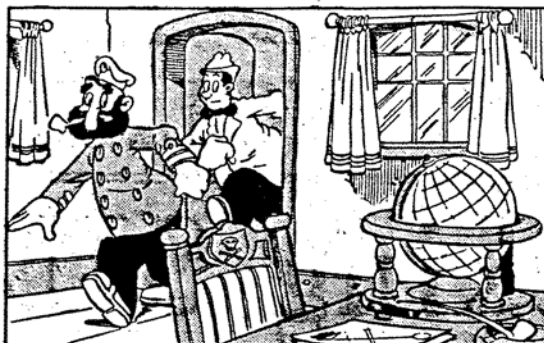
heb, heb ik voor mijn leven genoeg deuren open gemaakt...'

Hij opende dus de laatste in zijn hengsels piepende deur, maar trok toen een opgetogen gezicht.

'Kijk!' riep hij vrolijk, 'dat was het wat ik zocht! Een boekenkamer! Allemaal leeswerk!' Hij ging de kamer binnen en deed de deur voorzichtig achter zich toe.

'Boeken!' zuchtte hij en breidde zijn armen uit, alsof hij alle boekwerken die daar stonden tegelijk aan zijn hart wilde drukken.

Een verblijf een kapitein waardig

Nu, het duurde niet lang of de professor had de ene stapel boeken na de andere van de planken gehaald. Hij ging op de grond zitten en bekeek het ene boek na het andere.

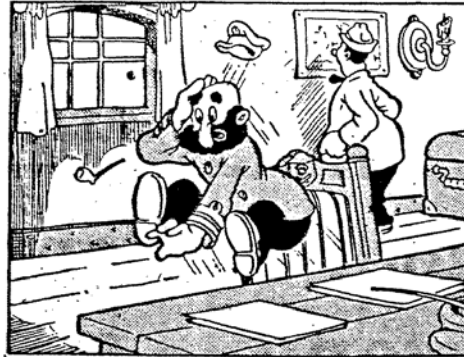
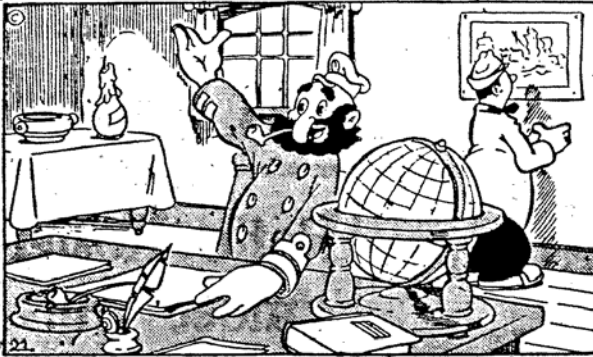
'Het is wat te zeggen!' mompelde hij. 'Allemaal werken uit de zeventiende eeuw... allemaal antiek... Er is niets bij uit de tegenwoordige tijd... Merkwaaardig... Ik schijn toch op de een of andere manier in een museum verzeild te zijn geraakt...'

Inmiddels was Kapitein Bakboord regelrecht naar de brug ge-

stapt, op de kapiteinshut afgestevend en daar, gevolgd door Jochem Jofel, naar binnen gewandeld.

'Kijk, Jochem Jofel!' zei Bakboord met een tevreden gezicht, 'Dat is nu eens een verblijf dat een kapitein waardig is! Zie je dat? Een nette tafel, een schone vloer, een behoorlijke zachte stoel en degelijke gordijntjes voor de ramen. Ja, ja! In die tijd wisten ze nog wat een gezagvoerder toekwam. Moet je dat hok van mij zien! Een varkenskot vergeleken bij dit, snurker! Een rommelzolder!'

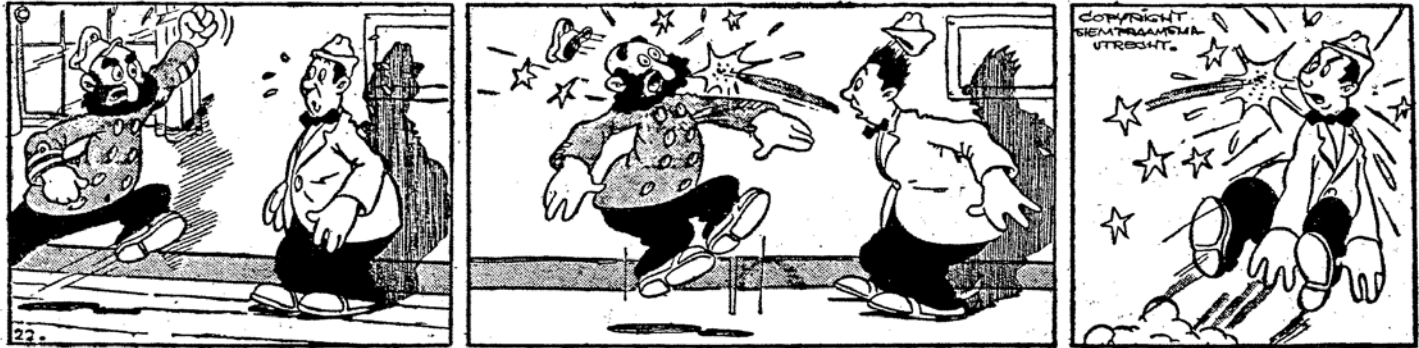
Dat is een gemene streek

'Zie je?' zei Bakboord enthousiast, terwijl hij zich met een zucht van genoeg op de mooie stoel voor de tafel liet zakken, 'dat is een zetel! Zachte zittingen en een ruggetje van pluus!' 'Pluusj!' verbeterde Jochem Jofel, die een plaatje aan de wand bekeek, dat een zeegevecht moest voorstellen, maar dat de inker een beetje had laten mislukken. 'Pluusj heet dat, Bakboord, geen pluus!' 'Pluchel!' antwoordde Bakboord, met de nadruk op de 'e'. Pluchel! Maar je krijgt toch geen ruzie met me, snurker, want daar zit ik veel te lekker voor. 'Ik...' Maar toen gebeurde er iets. Iets gek. Bakboord, die juist gezegd

had dat hij zo lekker zat, sprong op een vreemde manier van zijn stoel en wierp zich met zijn buik plat op de grond, zodat de sterren in het rond spatten. 'Hee, auw! Laat me los!' riep hij met een brullende, boze stem. 'Nee, Jochem Jofel, dat is een gemene streek! Je kon het zeker niet hebben dat ik even lekker op m'n gemak zat, niet? Bah, snurker, dat zal ik je betaald zetten!' Jochem Jofel, die Bakboord plotseling hoorde vallen, bleef een hele tijd beduusd naar de kapitein staren, die mocizaam weer overeind krabbelde...

Een akelige toestand

Bakboord stond met een boos gezicht op en kwam met opgeheven vuist op Jochem Jofel toe stormen. 'Ik zal je leren!' brulde hij, 'Is dat een manier om een eerlijk zeeman te behandelen? Lijkt dat ergens op? Nee toch? Pak aan!' Hij stak een grote zeemanshand uit, om Jochem Jofel te slaan, maar toen gebeurde er weer iets raars.

'Tok!' klonk het opeens en Bakboord deinsde geschrokken achteruit.

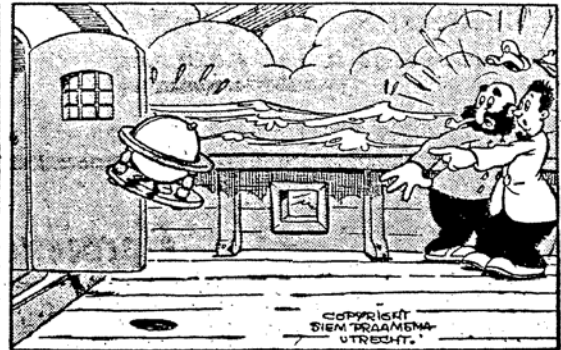
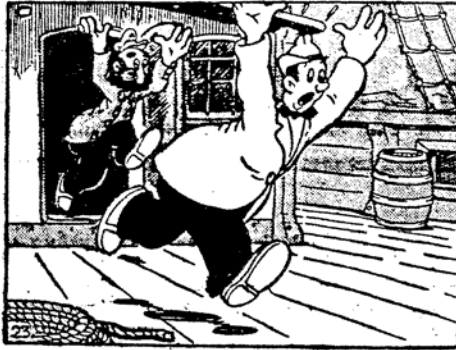
'Au!' riep hij, steeds bozer wordend, 'nu moet je me nog stompen ook! Gemeen vind ik het! Een gemene landsnurkersstreek!'

'M-m-m-maar ikkik... ik d-d-dee niks!' stamelde Jochem. 'Ik stak geen hand uit! Dit is een spookschip! Het een of andere spook wil ons...'

'Klap!' zei het, en nu was het Jochem Jofel die een meter in de lucht sprong.

'Ollabolla!' kreunde hij. 'Wat een toestand! Slaag krijgen van iemand die je niet kunt zien! Dat is bij de wilde spinnen af! We moeten hier weg, Bakboord! We moeten de benen nemen, zo gauw mogelijk!'

De globe wandelt naar buiten

Nu, het leek Bakboord ook maar het beste om zo gauw mogelijk de kapiteinshut te verlaten. Hij rende dus achter Jochem Jofel aan en hield pas stil toen ze op veilige afstand konden gaan zien, wat er verder zou gebeuren.

'Het bevat me niks, snurker!' zei Bakboord, peinzend aan zijn pijp trekkend. 'Nee, nee! Hier gebeuren dingen die ik niet verklaren kan en dat kan nooit goed zijn. Een gezagvoerder moet weten wat er aan de hand is op een schip!'

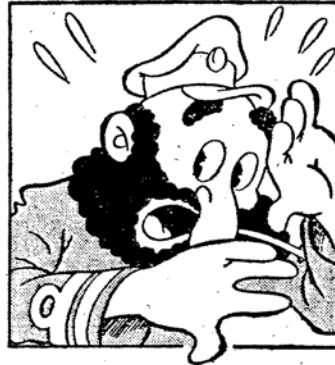
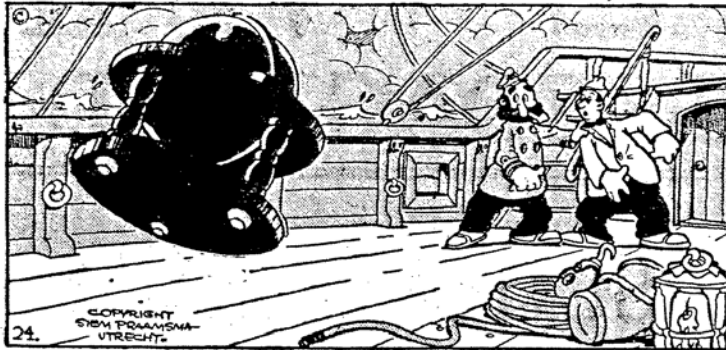
'Het is griezelig!' vond Jochem Jofel bibberend en klaar om di-

rect weer weg te hollen. 'Een pak slaag krijgen is nog tot daar aan toe, maar van iemand die je niet kunt zien, dat gaat te ver! Je weet nooit waar je terug moet slaan! O, kijk, weer iets heel gek!'

De globe - zo wordt een wereldbol genoemd - die in de hut van de kapitein op tafel had gestaan, kwam door de open deur naar buiten zweven. Hij hing een heel stuk van de grond en het leek we, of hij door iemand gedragen werd. Maar die iemand was niet te zien...

Een wilde globe

Ja, dat was een vreemd gezicht, een globe die zo maar een stukje boven de grond zweefde en voortbewoog. En Jochem Jofel en kapitein Bakboord vonden het allebei ook zo griezelig, dat ze langzaam achteruit schoven telkens als de globe dichterbij kwam.

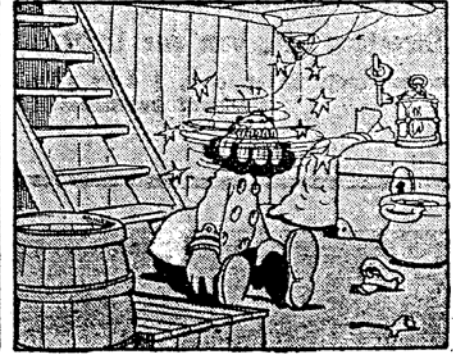
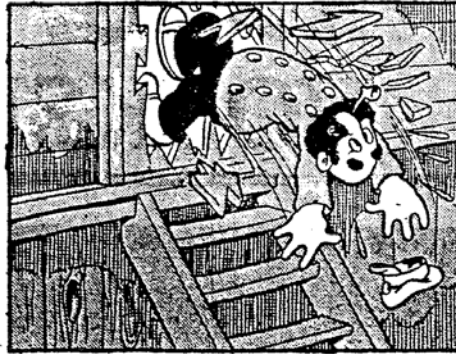
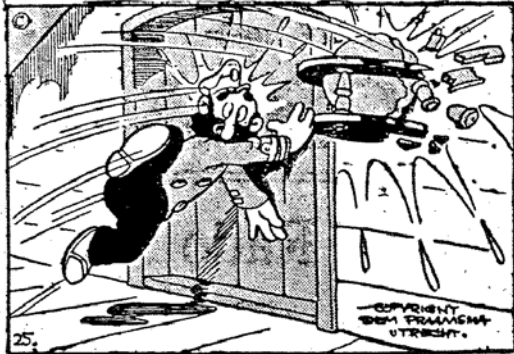
'Daar deugt iets niet, snurker!' zei Bakboord fluisterend. 'Ik hou niet van dingen die zo maar in de lucht hangen. Daar komt niks als narigheid van, let op!'

'Dat is nu precies wat ik ook dacht,' antwoordde Jochem Jofel. 'Mijn vader zei altijd: Jochem, zei hij dan, pas op voor...'

'Kijk uit!' gilde Bakboord, 'Hij wordt wild! Opzij!'

Jochem Jofel nam een sprong en zag de globe door de lucht suizen, recht op hen af. Hij voelde de wind langs zijn gezicht strijken, maar de globe raakte hem niet. Bakboord kon echter niet zo vlug uitwijken....

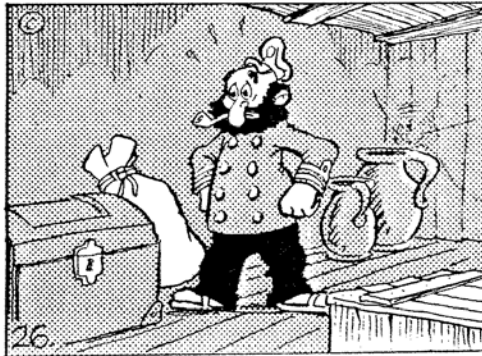
Kapitein Bakboord struikelt

Bakboord had ook een grote sprong genomen toen de globe door de lucht kwam aanzetten. Maar hij was eerst de verkeerde kant uit gesprongen, zodat hij het zware ding bijna tegen zijn hoofd kreeg. Op het laatste ogenblik wist hij echter nog een stap opzij te doen, maar verloor daardoor zijn evenwicht. Terwijl de globe tegen de wand te pletter vloog, struikelde Bakboord en bonsde met zijn schouder tegen een deur aan. Nou, die deur was al niet

zo sterk meer: eerlijk gezegd was-ie aardig vermolmd. Ook de houtwormen hadden een handje geholpen om het laatste restje stevigheid er uit te halen. Om kort te gaan: Bakboord viel er met een akelig gekraak dwars doorheen, zodat de vermolmde spaanders in het rond vlogen. Achter de deur was een trapje en daar rolde Bakboord van af, totdat hij met een plof op de grond terecht kwam en schuddebollend zitten bleef....

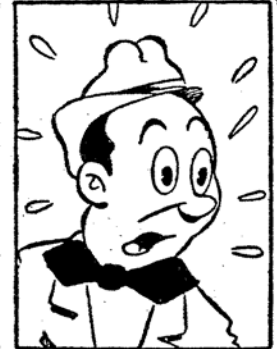
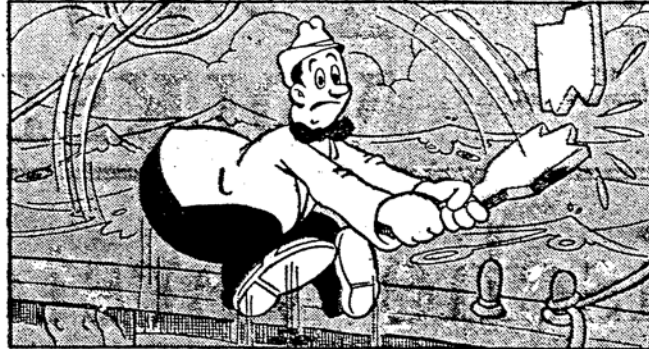
Een schatkamer

Ja, Kapitein Bakboord was dwars door een houten deur gevallen. Het was blijkbaar nogal goed afgelopen, want na enkele ogenblikken stond hij op, betastte een paar blauwe plekken en keek daarna eens rond. Hij bevond zich in een klein kamertje, dat vol stond met allerlei zakken, kisten en vazen. Hij probeerde dadelijk een van de kisten open te maken, maar dat lukte niet erg. Daarom greep hij een van de vazen en keerde die boven de vloer om. Rinkelend rolden er allemaal parelsnoeren,

diamanten kettingen, goudstukken, zilverstukken en meer van dat soort dingetjes uit. Bakboord keek verbluft toe. 'Dit moet een schatkamer zijn!' zei hij met ontzag. Hij raapte een van de snoeren op en keek er aandachtig naar. 'Sapperdedunnebramsteng!' zei hij. 'Dat is een duur dingetje! Ik wou dat ik het had! Maar... eh... eigenlijk heb ik het toch? Alles wat hier staat is van mij! Eerlijk gevonden! Het hele schip is van mij!'

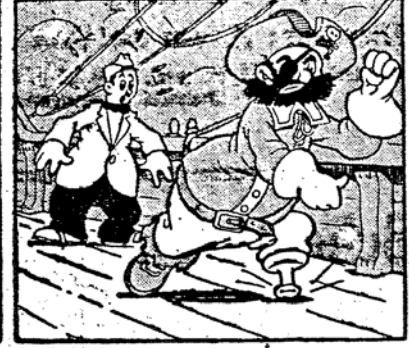
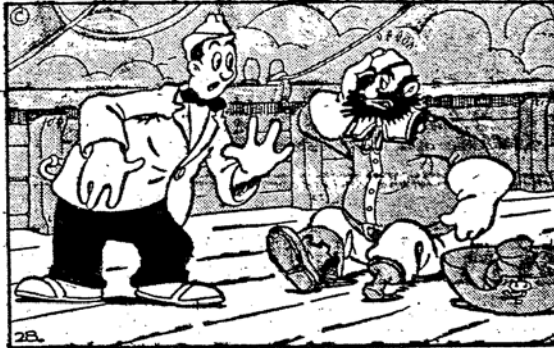
Jochem Jofel wil zich kunnen verdedigen

Misschien herinneren jullie je nog dat dit eigenlijk een verhaal over Jochem Jofel is en daarom is het raadzaam nu weer eens te gaan zien wat deze meneer intussen heeft uitgevoerd. Toen hij de globe had zien aankomen had hij een grote sprong genomen en was hard weggerend, zo vlug als het schommelende dek hem dat toeliet. Hij had niet gezien dat Bakboord in de schatkamer was gevallen en daarom liep hij nu naar hem te zoeken. Maar terwijl hij links en rechts uitkeek, zag hij op het dek een stevig stuk plank liggen.

'Kijk!' zei hij, 'dat is nu net wat ik nodig heb! Een Jofel moet zich kunnen verdedigen! Het is wel niet makkelijk om je te verdedigen tegen iets dat je niet zien kunt, maar het geeft toch wel een veilig gevoel, zo'n eind hout in de hand...' Hij raapte de plank op en probeerde even, of er wel goede 'zwaai' in zat. De plank suisde door de lucht, stuitte toen op iets dat Jochem Jofel niet kon zien, zei: 'k l a p !' en brak in twee stukken. Maar dat was nog niet alles....

De Zwarte Piraat!

Nee, toen de plank in de lucht in twee stukken brak, was dat nog niet alles. Bij lange na niet. Jochem Jofel hoorde iemand 'AU!' roepen, en toen hij een beetje van z'n verbazing was bekomen, zag hij op het dek een vreemd uitgedost heer zitten, die met een pijnlijk gezicht over een opkomende buil op zijn hoofd wreef.

'Het is geschied!' zei de heer. 'Het moet middernacht zijn. Als iemand mij te middernacht met een plank op het hoofd sloeg, zou ik weer zichtbaar worden. Dit is gebeurd! Ik dank U uit de grond van mijn hart. U heeft de Zwarte Piraat een grote dienst bewezen!'

Jochem Jofel, die er niets van begreep, stond schaapachtig te

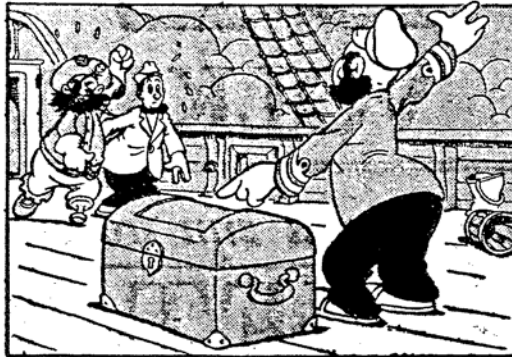
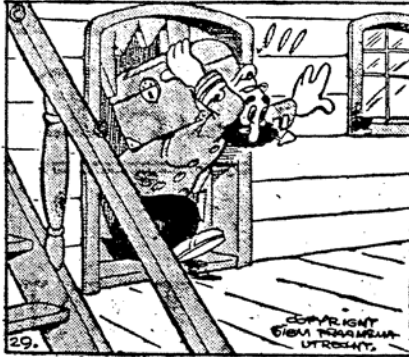
luisteren, maar de Zwarte Piraat praatte verder.

'Uw naam is Jochem Jofel, naar ik die onbeschaamde vrachtschipper heb horen zeggen. Bakboord, noemt U hem, geloof ik? Hij nam plaats op mijn zetel en dat duldt de Zwarte Piraat niet!'

Hij raapte zijn hoed, die was gevallen, van het dek op, en zette die weer op zijn woest-behaarde hoofd.

'Waar is die onbeschaamde!' riep hij bulderend, 'opdat ik hem kielhale!' Hij draaide zich om en liep dreunend weg. Zijn houten been kwam steeds met een bonkend geluid op het dek terecht.

Een gekke snuiter

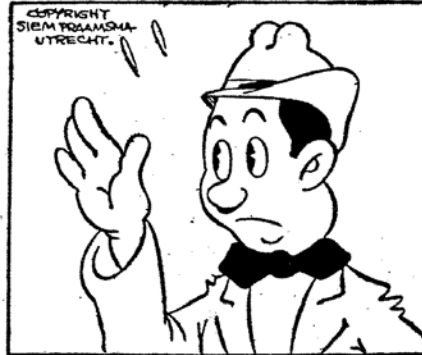

Ja, waar was Bakboord? Jullie weten nog wel, dat hij door de vermolmde deur was gevallen en in de schatkamer terecht gekomen. Hij had in alle vazen gekeken en ook in een paar zakken. Alles bleek volgestopt met goud, zilver en juwelen. Enkele kisten die daar stonden had hij open geslagen, maar er was er een bij waarbij dat niet gelukt was. Hij had daarom besloten deze mee naar het dek te nemen om daar zijn pogingen voort te zetten. En nu stapte hij juist met de kist op zijn schouder door de vernielde deur heen het dek op.

'Hallo, Jochem Jofel!' riep hij vrolijk, 'waar zit je? Kijk eens wat ik gevonden heb? Een schatkamer! We zijn rijk! Waar zit je toch? O, ben je daar? En wat heb je voor een gekke snuiter bij je?'

'Haha!' bulderde de Zwarte Piraat, 'daar is de vlegel! De ellendige! De eerste man, die mij ooit een gekke snuiter heeft durven noemen! Maar wat ziet mijn ene oog? Zijt gij werkelijk zo brutaal geweest, U aan mijn eigendommen te vergrijpen? Foei! Foei! Driewerf foei! Wee, wee over U!'

Genade voor recht

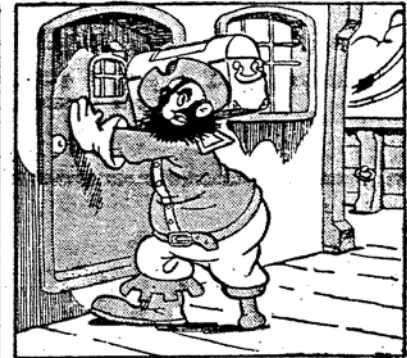
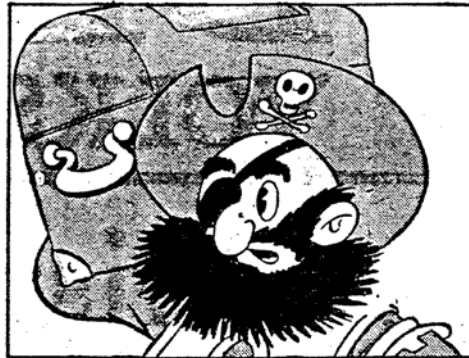
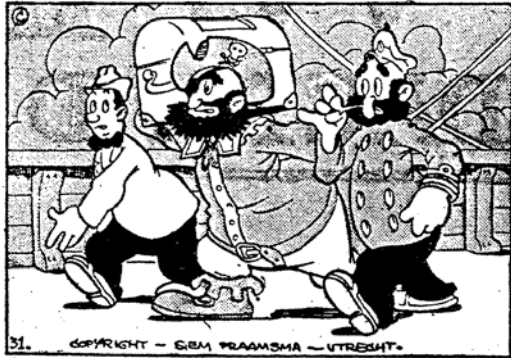

Ja, ja, de Zwarte Piraat was heel boos op Bakboord geworden, dat kunnen jullie zeker wel zien. Hij stormde op de onthutste kapitein af en was hem zeker te lijf gegaan, als Jochem Jofel zich er niet mee bemoeid had. 'Nee, makker!' zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak om de verontwaardigde zeerover tegen te houden. 'Dat gaat niet door! Ik heb je weer zichtbaar gemaakt en daar mag je me heel dankbaar voor zijn. Kapitein Bakboord is mijn vriend en ik zou niet graag willen, dat je hem bezeerde. Als je aan hem komt maak ik je

gewoon weer onzichtbaar, afgelopen!'

Nu, daar had de Zwarte Piraat niet van terug. Hij vond het veel te leuk, weer zichtbaar te zijn en besloot de wijste partij te kiezen. 'H'm, enfin!' zei hij, en liet zijn aanvallende houding varen. Voor deze keer zal ik genade voor recht laten gelden. Eigenlijk moest ik die vriend van jou in mootjes hakken omdat hij zich met dingen bemoeit waar hij niets mee te maken heeft, maar ik zal hem sparen, omdat jij het bent. Ik ga naar bed. Morgen is er weer een dag. Wel te rusten!'

De Zwarte Piraat vertelt zijn geschiedenis

De Zwarte Piraat pakte de zware kist op of het een veertje was en zette hem met gemak op zijn schouder. 'Ik ben moe,' zei hij met een zucht. 'Moe van al die tijd zoeken. Alsmaar zoeken naar iets, dat ik niet vinden kan...'

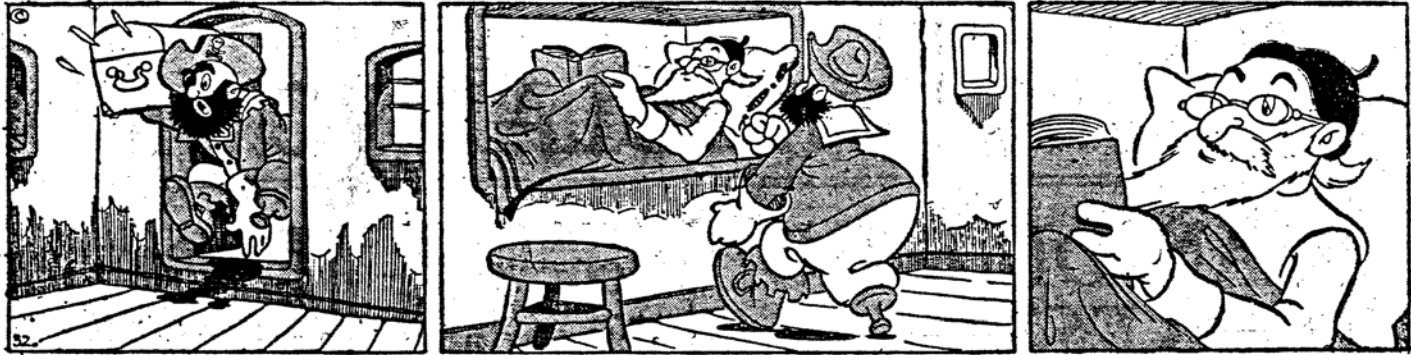
'Waar zoekt U dan naar?' vroeg Jochem Jofel medelijdend. 'Kunnen wij misschien helpen? Of kan dat niet?'

'Misschien wel en misschien ook niet,' antwoordde de Zwarte Piraat. 'De zaak zit zo: Vele jaren geleden heb ik eens een schip beroofd dat geladen was met goud, zilver, edelstenen en al zulks. Maar de Kapitein van dat schip was een man, die ver-

stand had van Zwarte Kunst. Als ik dat geweten had, was ik daar natuurlijk nooit aan begonnen. Toen ik zijn schip had leeggehaald, zette ik hem op een onbewoond eiland aan wal en voer weg. Maar toen ik weer naar mijn eigen schip terug ging zei hij, dat ik de volgende dag onzichtbaar zou worden en geen rust meer zou vinden voordat ik hem weer van zijn eiland had gehaald. Het is allemaal uitgekomen. Maar het vervelende is, dat ik de naam van dat eiland vergeten ben. Ik zal dus nooit meer rust vinden.... Eh... Wel te rusten, makkers!'

Professor Buis-Kalot leest

'O, oi!' zei de Zwarte Piraat, toen hij zijn hut binnen ging. Als ik toch maar op de naam van dat eiland kon komen... Ik weet het echt niet meer en ik geloof ook niet, dat... huh? Wat is dat?'

De Zwarte Piraat sprong van verbazing een stuk de lucht in en zette zijn koffer met een bons op de grond.

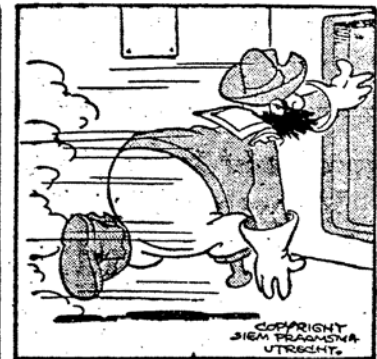
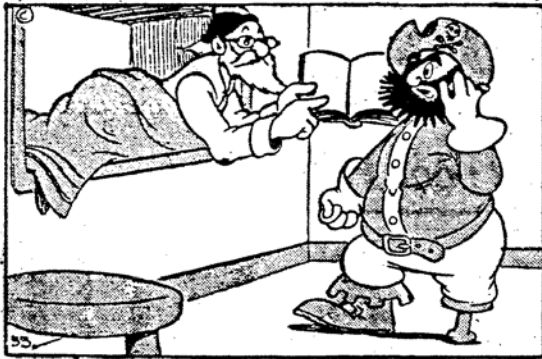
'Dat is het toppunt!' riep hij verontwaardigd. 'In mijn stoel en aan mijn tafel zitten moet ik zeker maar goed vinden, maar in mijn bed, dat gaat te ver! Dat is iets waar ik terstond tegen moet optreden!'

Hij bonk-stapte met boze schreden op zijn kooi toe, waarin professor Buis-Kalot in zoete rust een boek lag te lezen. De geleerde hoorde de Zwarte Piraat niet eens binnen komen en las verder met de afwezige blik van iemand die helemaal in zijn literatuur opgaat.

'Wat betekent dat?!' vroeg de Zwarte Piraat boos. 'Wat doet jij daar in mijn legerstede? Scheer U weg!'

De Professor las echter rustig verder zonder ook maar op te kijken van zijn spannende lectuur.

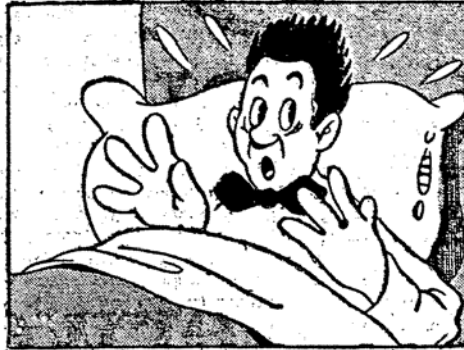
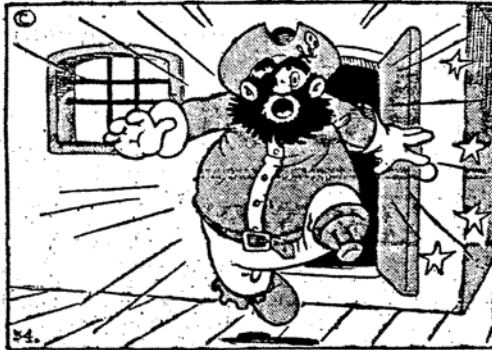
Een oud scheepsjournaal

Maar juist toen de Zwarte Piraat boos wilde worden kwam er beweging in Professor Buis-Kalot. 'Merkwaardig!' zei hij, terwijl hij zich omdraaide en de Zwarte Piraat recht in het gezicht keek. 'Opzienbarend! Wat men op reis al niet beleven kan! U moet weten dat ik op weg ben naar Costa Watcosta. En nu ben ik onderweg een bibliotheek tegengekomen en daar vond ik dit hoogst merkwaardige geschrift in!'

Hij duwde de Zwarte Piraat een boek onder de neus. 'Kijk!' zei hij, 'het is een oud scheepsjournaal van een kaperschip. De kapitein werd 'De Zwarte Piraat' genoemd en....' 'Huh?' zei de Zwarte Piraat. 'Wat is dat? Nee maar! Wat een vondst!' En voor de verbaasde ogen van de geleerde holde hij bonkend de deur weer uit.

De naam van het eiland

Ja, de Zwarte Piraat holde zo snel als hij maar kon de hut weer uit. Jullie begrijpen natuurlijk nog niet waarom, maar dat zul je straks wel merken.

'Jochem Jofel!' riep de Zwarte Piraat met een brullend geluid, dat zelfs boven de wind uitschalde. 'Hallo, Jochem!'

Jochem Jofel had een hut uitgezocht en was juist in een kooi gekropen toen hij zijn naam hoorde brullen. Hij zat onmiddellijk weer overeind en keek verschrikt naar de zeerover, die opgewonden binnen holde.

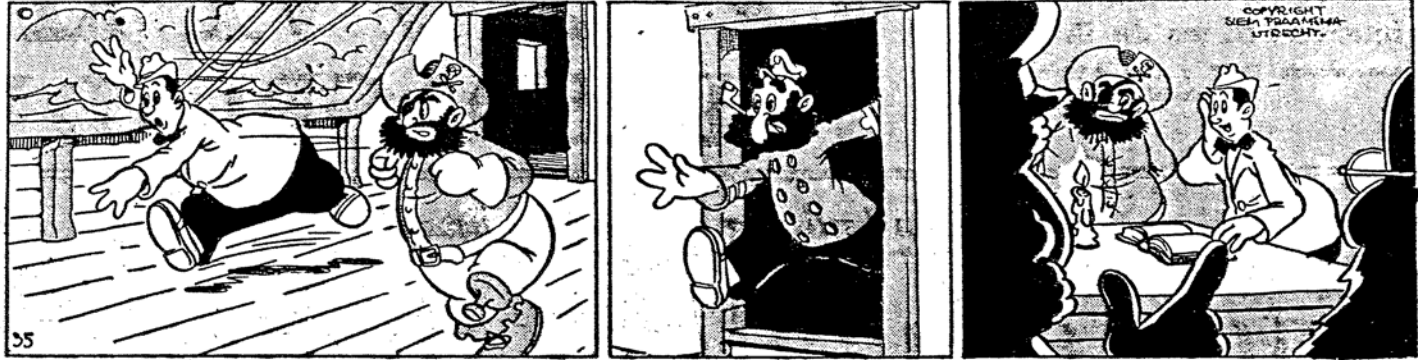
'Ik heb het gevonden!' riep de Zwarte Piraat. 'Of, ten minste... er is iemand in mijn kooi, die... als je tenminste begrijpt waar ik het over heb?'

'Nee, dat begrijp ik niet,' antwoordde Jochem.

'De naam! De naam! De naam van het eiland! Ik heb het boek... of eigenlijk, ik heb de man die in mijn kooi ligt...die het heeft. Die man heeft een boek en dat is het scheepsjournaal enne... Nou ja, die man heeft een boek en daar staat de naam in!'

'H'm!' zei Jochem Jofel. 'En wat nu?'

Puntjesbergen!

Hoewel het relaas van de Zwarte Piraat enigszins verward was, kwam Jochem Jofel er toch na verloop van tijd achter dat de zeerover een belangrijke ontdekking had gedaan.

'Een ogenblik!' zei hij, terwijl hij uit zijn kooi kroop. 'Ik ga mee. We gaan Bakboord opzoeken en dan zien we wel weer verder.'

Even later snelden ze samen over het dek en riepen net zo lang om Kapitein Bakboord tot deze ook uit zijn kooi kwam.

'De naam van het eiland is gevonden!' riepen Jochem Jofel en de Zwarte Piraat vanuit de verte. Met drie man sterk kwamen ze hijgend in de hut van Professor Buis-Kalot aan.

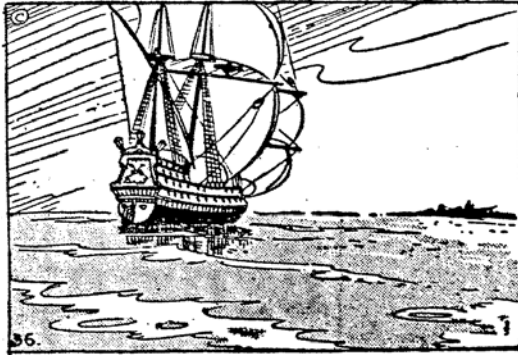
'Waar is het journaal?' vroeg Jochem aan de geleerde. 'Er moet ergens een naam in staan, die van erg veel belang is voor de Zwarte Piraat!'

'De Zwarte Piraat?' vroeg Buis-Kalot peinzend. Hij overhandigde Jochem het boek. 'Zwarte Piraat? Waar heb ik die naam toch eerder gehoord?'

Niemand lette echter meer op de vergeetachtige professor. Ieders aandacht was nu op het journaal gericht.

'Hier staat het!' zei Jochem Jofel. 'Puntjesbergen heet het eiland!' De Zwarte Piraat slaakte een zucht van verlichting.

Iedereen doet mee

Nu, toen de Zwarte Piraat eenmaal weer wist waar hij heen moest om de toverende kapitein en daarmee zijn rust terug te vinden, liet hij er ook geen centimeter gras over groeien. Hij liet zijn schip direct de steven wenden en enkele dagen later kwam het eiland al in zicht.

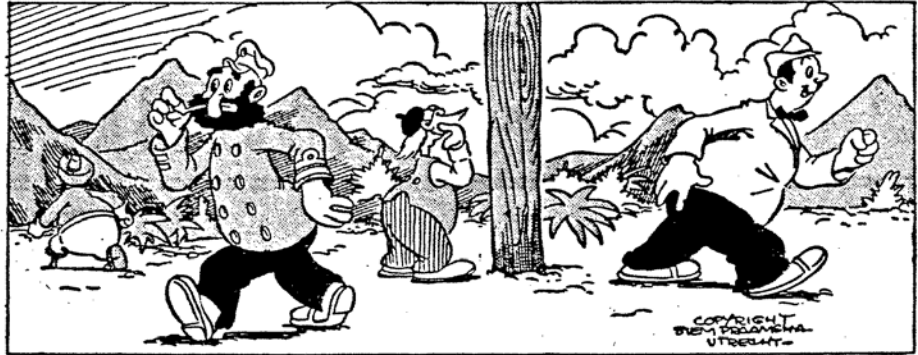
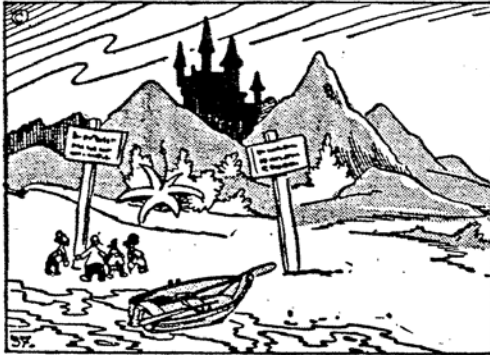
'Kijk!' zei Bakboord, terwijl hij zijn kijker liet zakken. 'Daar ligt Puntjesbergen. Je bent er, Zwarte! Ga aan land en zoek je ouwe vijand op. We zullen op je wachten tot je terug komt.' Ja, maar dat gaat zo maar niet!' vond Jochem Jofel. 'We zijn nu

aan dit avontuur begonnen en nu zullen we het eind ook meemaken! Ik ga mee aan land! Ik wil die ouwe tovenaard ook wel eens zien!'

'Dat mag ik horen!' zei Bakboord vrolijk. 'Dan ga ik ook mee! Ik laat een Jofel niet in de steek, want je weet nooit wat voor stomiteiten ze kunnen uithalen!'

Hier gaf Jochem Jofel vanzelfsprekend geen antwoord op. Er werd een sloep gestreken, en de Zwarte Piraat, Bakboord, Professor Buis-Kalot en Jochem Jofel gingen aan land.

De rollen worden verdeeld

'Het is een vreemd eiland!' zei Bakboord, toen ze eenmaal op het strand stonden. Ze keken met z'n vieren naar een enorm groot bord, waarvan er enkele op het strand waren opgesteld. 'Kun jij lezen wat er op staat?' vroeg hij aan de Zwarte Piraat.

'Een mij onbekende taal,' antwoordde deze. 'Vreemd genoeg, want ik ken vrijwel alle talen die er op de wereld gesproken worden en dat zijn er heel wat!'

'Ik weet het ook niet,' zei Jochem Jofel bedeeds. 'Maar de professor zal er wel meer van begrijpen.'

'Nee!' zei de geleerde peinzend. 'Zelfs mijn groot en verstandig

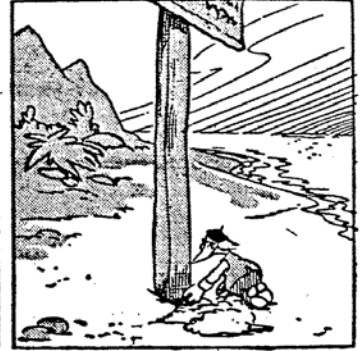
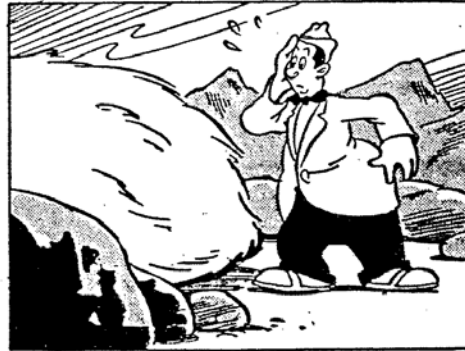
brein faalt hier. De woorden die op deze borden geschreven staan vormen een groot raadsel voor mij.'

'Nu,' zei de Zwarte Piraat. 'Het kan me ook niet schelen. Ik ga op verkenning uit. Ik ga kijken of ik die Kapitein-Tovenaar kan vinden.' Hij stapte weg.

'Nu,' zei Jochem, 'dan gaan wij ook maar ieder een kant uit, Bakboord! Over een uur vinden we elkaar weer hier!'

De Piraat trok de bergen in, en Bakboord en Jochem Jofel gingen ieder een kant van het strand op. De professor bleef peinzend achter bij een van de enorme borden....

Vreemde dingen en reuze borden

Jochem Jofel was dus op weg gegaan. Hij wandelde eerst een stukje over het strand, maar na enige tijd kwam hij aan een weg, die naar de bergen voerde en die hij insloeg.

'Wat een kaal landschap!' zei hij tegen zichzelf. 'Niets dan stenen en rotsblokken met hier en daar een kaal boompje... Er groeit nog niet eens gras... Nee, erg gezellig ziet het er hier niet uit!'

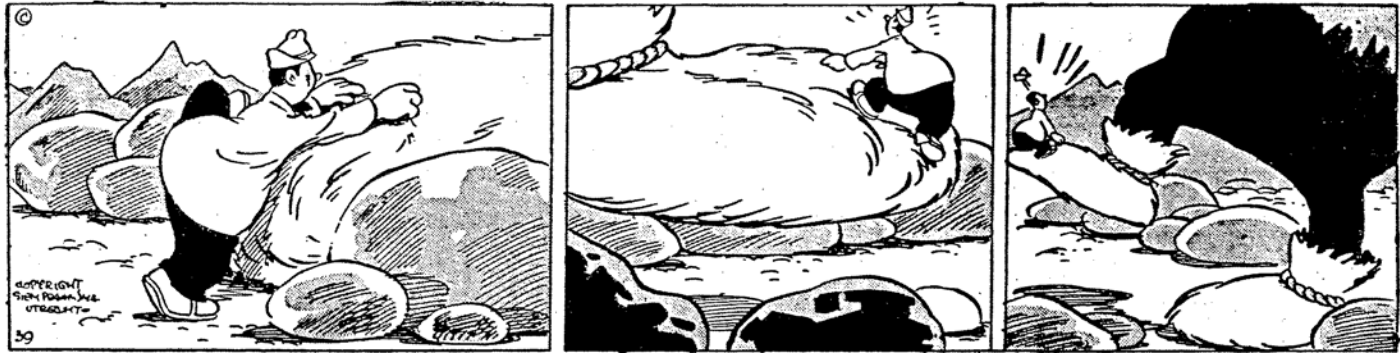
Terwijl hij zo zachtjes tegen zichzelf aan het mompelen was, vond hij plotseling zijn weg versperd door een groot harig voorwerp. Hij dacht eerst dat het een dier was, maar toen hij het

een beetje beter bekeek zag hij dat er geen kop en geen staart aan zat en ook geen poten. 'Een beest kan het dus niet zijn,' zei hij zachtjes, 'maar wat dan wel?'

Terwijl hij op die manier stond te piekeren, was de professor, die op het strand was achtergebleven, begonnen om een van de borden die daar opgesteld stonden, uit de grond te graven, om het van dichtbij te kunnen bekijken.

'Tjonge-jonge!' zei hij. 'Ik heb nog nooit zulke grote borden gezien! Reuze-borden!'

Jochem Jofel maakt een luchtreis

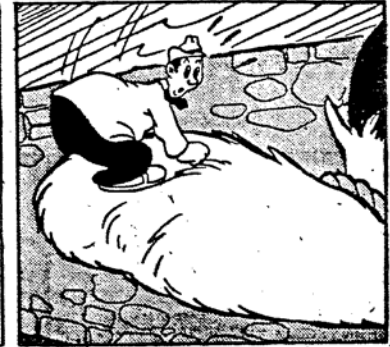

Jochem Jofel stond nog steeds na te denken over het vreemde harige voorwerp dat hij op zijn weg was tegen gekomen. 'Het is vreemd!' zei hij. 'Nu dacht ik toch dat ik alles kende dat er op de wereld bestond, maar dit kan ik niet thuisbrengen! En dat voor een Jofel! Ik denk dat ik er maar eens bovenop klim, om te zien hoe het er aan de andere kant uitziet...' Zo gezegd, zo gedaan. Jochem greep het ding beet, nam een sprongetje en klom er bovenop. Maar juist toen hij zijn voeten van de grond had, verhief het voorwerp zich en ging wel drie meter de lucht in.

'Ollabolla!' zei Jochem geschrokken. 'Wat is dat? Wat gebeurt er? W-w-w-??' En toen keek hij naar 'boven. En, hoewel Jochem al heel wat heeft meegemaakt en al heel wat vreemde dingen heeft gezien in zijn leven, schrok hij zich nu een hoedje. Hij zag dat het voorwerp waarop hij geklommen was, een heel grote schoen bleek te zijn, die vast zat aan een heel groot been, dat behoorde aan een heel groot lichaam.... Hij was op een van de schoenen van een r e u s geklommen!!'

De reus stapte over een muur

Ja, Jochem Jofel was op de schoen van een reus terecht gekomen. De reus zelf had er niets van gemerkt, want daar was hij natuurlijk veel te groot en te sterk voor. Jullie zouden het ook niet merken als er een vlieg op het puntje van je schoen zat, nietwaar? Nu, de reus ging lopen en Jochem, die zich stevig vasthield, werd meegenomen. 'Ik vind het wel erg griezelig!' zei hij tegen zichzelf. 'Maar ik wil toch wel graag weten waar deze reus heen gaat. Misschien brengt hij me wel naar de tovenaars, waar de Zwarte Piraat naar aan het zoeken is...'

Toen de reus bij een muur gekomen was, die wel twee maal zo hoog was als Jochem Jofel, stapte hij er overheen alsof het een drempel was. Jochem vloog natuurlijk mee, maar toen hij eenmaal aan de andere kant van de muur was, vond hij het welletjes.

'Ik geloof dat ik er nu maar af moet springen!' zei hij. 'Ik heb een voorgevoel dat ik hier ben waar ik wezen moet!' Hij zette zich schrap om een duik te nemen...

Een oud, zuchtend mannetje

Jochem Jofel sprong dus van de schoen af zodra de reus zijn voet aan de andere kant van de muur had neergezet. De reus merkte weer niets en liep gewoon door.

'Ik moet die reus volgen!' dacht Jochem. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan, want reuzen nemen natuurlijk veel grotere stappen dan gewone mensen. En nu heeft Jochem Jofel toch al niet zulke lange benen, dus moest hij, om de reus bij te houden, heel hard hollen, zoals jullie op het plaatje kunnen zien. De reus liep door een tuin heen die zich achter de muur bevond en kwam bij een gebouw uit dat veel op een kasteel

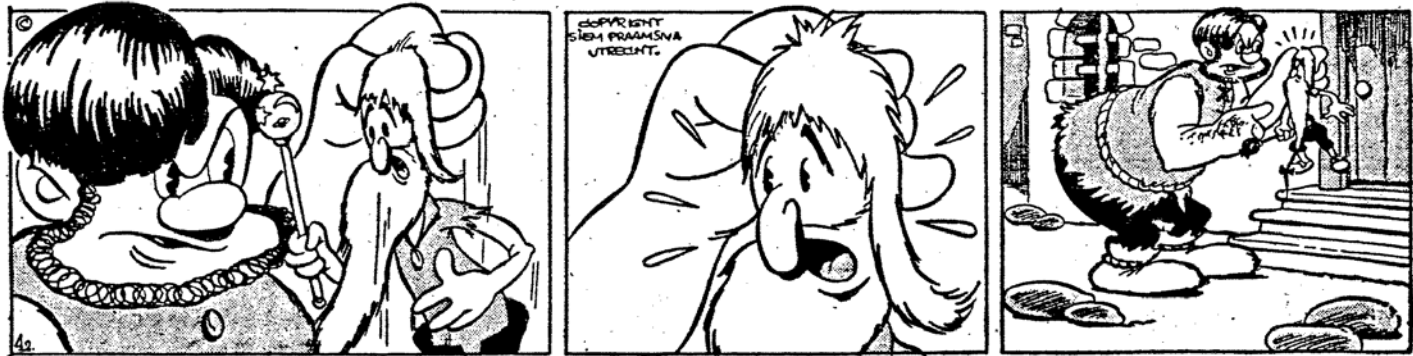
leek.

Voor dit kasteel zat op een stoepje van drie treetjes een mager, heel oud mannetje, dat steeds heel diep zuchtte en ingewikkelde bewegingen maakte met een stok, waar een bol aan vast zat en die hij in zijn rechterhand hield.

'Ollabolla!' dacht Jochem Jofel, 'dat is vast en zeker de oude Tovenaar! En dat ding dat hij in zijn hand heeft is natuurlijk een toverstaf.'

Hij verschool zich snel achter een paar grote stenen en wachtte af wat er verder zou gebeuren...

De tovenaar moet eten toveren

Toen de reus bij het magere, heel oude mannetje gekomen was, tilde hij het op of het een veertje was en hield het vlak voor zijn gezicht..

'Graw!' zei hij brutaal, 'Hawgraw punk swob!!'

'Nee!' gilde het mannetje met een angstig gezicht. 'Ik zal doen wat jullie zeggen! Ik zal het heus doen, maar ik zat even na te denken!'

'Prr, prrr!' zei de reus minachtend. 'Baw baw! Hmpf punk swob!'

'Ja, direct!' gilde het mannetje. 'Ja, ik zal dadelijk eten gaan toveren. Ik zit al een hele tijd te denken, maar ik ben verge-

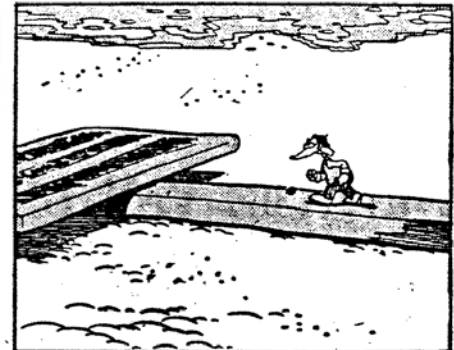
ten hoe het ook weer moet.... Laat me los! Ik stik!!'

'Sob sob!' zei de reus. 'Hawknaw plob. Blub rang poem!'

'Nee, asjeblijft niet!' riep het mannetje in doodsangst. 'Heus waar, ik zit na te denken! Zo gauw ik het weet, zal ik eten toveren. Emmers vol met het heerlijkste eten, echt waar!'

'Ziezo!' dacht Jochem Jofel, die nog steeds achter zijn steen verscholen zat, tevreden. 'Ik heb de tovenaar gevonden! Maar ik geloof niet dat hij er zo best voor zit met die reus. Ik hoop dat die geweldenaar maar weer gauw weg gaat, want ik wil onder vier ogen met die tovenaar spreken!'

De professor gaat studeren

Inmiddels was de Zwarte Piraat, die op zijn eigen houtje naar de Tovenaar was gaan zoeken, ook bij de muur aangeland. Hij was er al een paar keer langs gelopen omdat hij er niet overheen kon klimmen en was steeds bozer geworden omdat hij geen kans zag aan de andere kant te belanden.

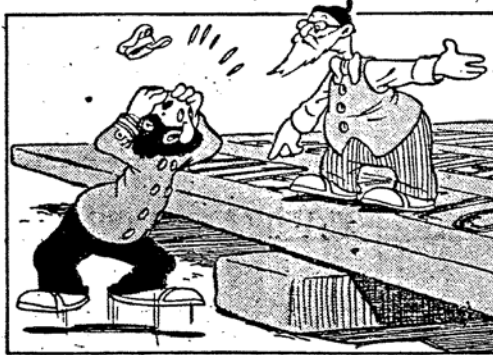
'Hier moet de Tovenaar wonen!' briepte hij woedend. 'Nu heb ik hem bijna gevonden en nu kan ik niet over die muur heen komen! Het is verschrikkelijk! Wat moet ik doen?' Kapitein Bakboord was er al niet veel beter aan toe. Ook hij had de muur ontdekt en ook hij had zich moe gelopen om een

ingang te ontdekken.

'Ik ga maar weer terug!' zei hij tegen zichzelf. Ik zie er geen gat in. Dit is iets, waar een eerlijk zeeman geen raad op weet! Ik ga maar om raad vragen bij Jochem Jofel!

Professor Buis-Kalot wist nog steeds niet van muren af. Hij was op het strand gebleven en had een van de borden, die hij niet kon vertalen, uit de grond gekregen. 'Ik moet hier een diepgaande studie van maken!' zei hij zachtjes. 'Een nieuwe taal!! Een gloednieuwe... De Buis-Kalot taal!'

Hallo, eh... agent!

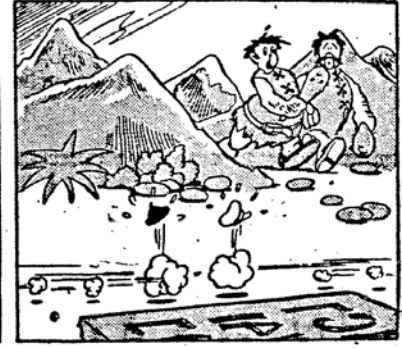
Professor Buis-Kalot had dus een van de grote borden uit de grond gegraven en was er bovenop geklommen om te zien, of hij misschien zou kunnen begrijpen wat er op geschilderd stond. 'H'm!' zei hij, terwijl hij de enorme letters aandachtig bekeek. 'Ik snap er niets van! Het lijkt nergens op! Want, behalve dat het een vreemde taal is zijn het nog heel vreemde letters ook! Letters die ik nog nooit eerder heb gezien... En waarom moeten ze zo vreselijk groot zijn? Het lijken wel borden voor reuzen....'

Kapitein Bakboord, die genoeg had gekregen van het gesjouw langs de muur, kwam nu in de verte het strand op wandelen.

Hij mompelde boos in zijn mooie krulbaard en had totaal geen erg in de professor, die hem met een blij gezicht opwachtte. 'Hallo, agent!' riep de geleerde, toen Bakboord vlak bij hem was. 'Ik wil U eens iets vragen. Ik sta voor een groot raadsel, maar misschien kunt U me helpen. Ik zou graag willen weten wat er op deze borden staat. U bent hier natuurlijk beter bekend dan ik, enne....'

Bakboord deed een sprong in de lucht van pure kwaadheid. 'Nee, ik weet niet wat er op die stomme borden staat!' brulde hij. En ik ben ook geen agent en bekend ben ik hier helemaal niet!'

Nog twee reuzen!

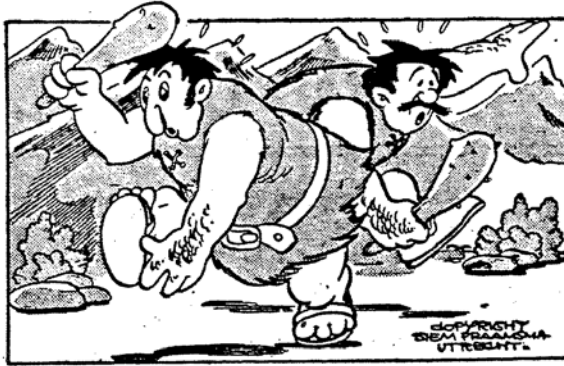
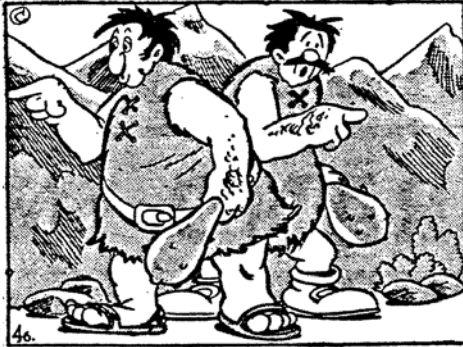
Bakboord stond professor Buis-Kalot in wilde zeemanstaal uit te leggen dat hij het nu voor eens en voor altijd uit de wereld wilde hebben dat hij een agent was en ook niet als zodanig aangesproken wilde worden en als dat nog een keer zou gebeuren meneer de boekenwurm eens iets zou beleven dat hij nog nooit in welk boek dan ook gelezen had. De geleerde luis-terde belangstellend en knikte zo nu en dan ernstig, maar plotseling verschoot zijn gezicht.

'O, kijk daar eens!' riep hij angstig, terwijl hij in de richting van de heuvels wees. 'Kijk eens, brigadier, wat een grote man-

nen er daar aankomen! Het lijken wel reuzen!

'Alle haaien op de punt van een stopnaald!' schreeuwde Bakboord onthutst. Hij had er helemaal geen erg in dat hij bevorderd was. 'Reuzen! Reu....' De rest slikte hij in. Waarschijnlijk zag hij er niets in, te wachten op wat de reuzen zouden gaan doen. Hij roetste zo snel als hij kon de kant op waarvan hij zojuist gekomen was, terwijl de professor met alle vaart, die hij uit zijn korte beentjes kon halen, de andere kant opvloog. Hun hoofddeksels hadden nauwelijks tijd die snelheid bij te houden en bleven nog even in de lucht zweven....

Een ongelijke holpartij

Maar zo snel hadden Kapitein Bakboord en Professor Buis-Kalot niet de wijk kunnen nemen naar veiliger oorden, of de twee reuzen hadden de vluchtelingen gezien. 'Waw!' zei de ene reus tegen de andere. 'Haw porrrr?'

'Kroen!' antwoordde de tweede. 'Frongfrong borblub!'

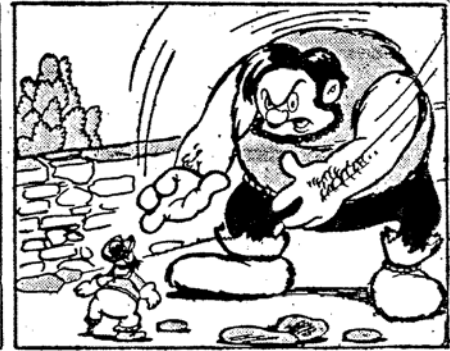
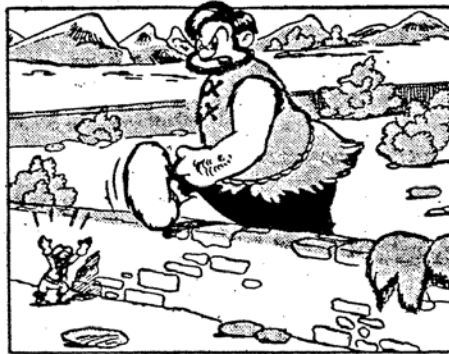
Nu, daar hadden ze groot gelijk in, nietwaar? Je ziet maar weer dat reuzen, die over het algemeen erg dom zijn, toch ook wel eens verstandige taal kunnen spreken. Ze bedachten zich dan ook niet lang, maar kozen ieder een slachtoffer uit en holden dat met grote snelheid achterna. De ene reus, die Pets heette, koos

de professor uit en de andere, die Pats genoemd werd had zijn zinnen op de kapitein gezet. Het werd natuurlijk een ongelijke holpartij, want reuzen hebben veel langere benen dan gewone kapiteins of zelfs professoren.

Het is dus wel duidelijk, dat als de Professor en de Kapitein geen listen en lagen gaan gebruiken, het er slecht voor hen uitziet.

We zullen ze nu eerst maar even laten hollen en gaan zien, wat de andere reus, die de naam Pits draagt, intussen heeft uitgevoerd.

De Zwarte Piraat wordt ontdekt

Pits, de derde reus, had de tovenaar eens goed gezegd waar het op stond en daar was hij erg tevreden over. Hij zette de tovenaar weer met een klap op het stoepje en beende met grote passen weg, het tovenaartje zielig met zijn staf zwaaiend achterlatend.

'Treurig, treurig!' mompelde de tovenaar verdrietig. 'Had ik maar nooit reuzen gemaakt... Ik dacht dat ze me zouden helpen, maar sinds ik mijn toverkunst een beetje vergeten heb, zijn ze me de baas... Stel je voor, een tovenaar die eten moet koken voor zijn drie knechten, die hij zelf tevoorschijn getoverd heeft!'

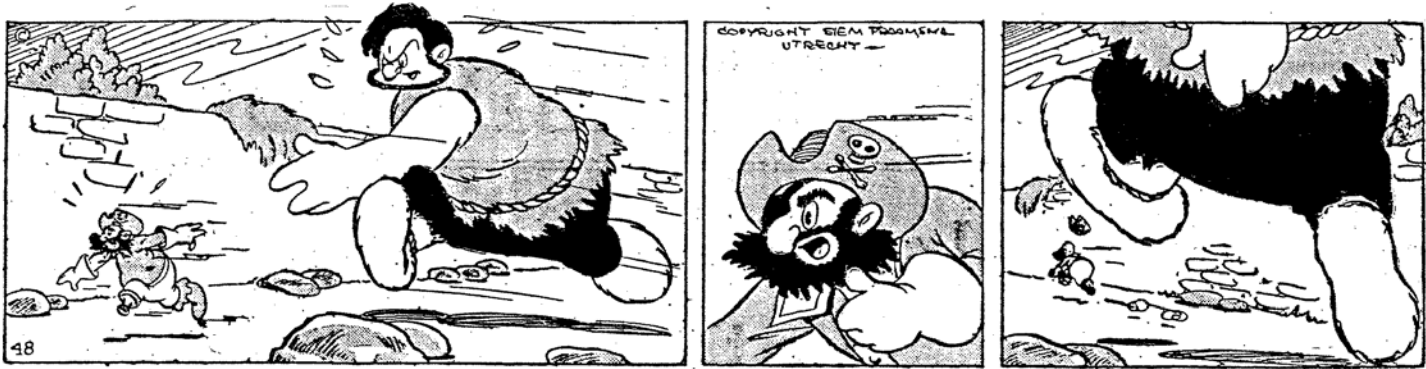
Hij zuchtte weer eens heel diep en ging verder zwaaien met zijn toverstaf...

Pits stapte tevreden over de muur, die om de tuin lag, en wilde net verder gaan toen hij heel diep onder zich iets zag bewegen. Hij keek en keek nog eens - reuzen zijn nog slecht van gezicht ook - en zag de Zwarte Piraat staan. Deze had nog steeds de moed niet opgegeven en was nog alsmaar aan het zoeken naar een ingang in de muur.

'Pow punk!' brulde reus Pits. Hij stak zijn lange, sterke grijp-armen nraar de Zwarte Piraat uit....

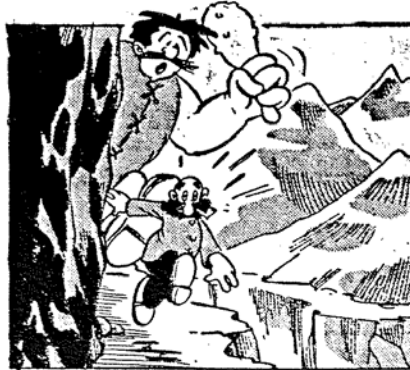
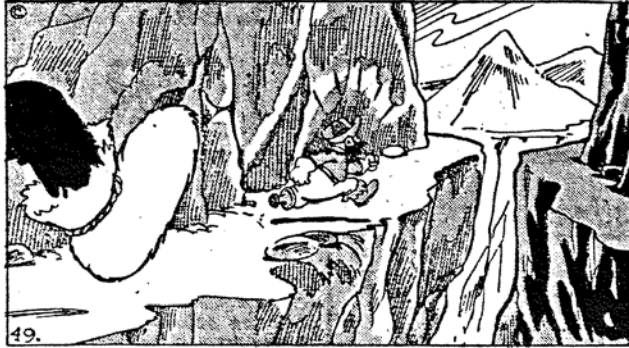
Alleen listen kunnen helpen

Nu, als jullie soms dachten dat de Zwarte Piraat bleef staan wachten om te zien wat reus Pits met hem van plan was, hebben jullie het volkomen mis. Integendeel, hij draaide zich zo snel mogelijk om en snelde weg, zo vlug als zijn ene oude en zijn andere houten been hem dat toelieten. Pits wachtte natuurlijk niet tot de Zwarte Piraat helemaal uit zijn bijziende gezicht zou zijn, maar maakte dat hij er achteraan ging. 'Oef!' hijgde de Zwarte Piraat angstig. 'Een reus! Dat heb ik nog nooit van m'n leven gezien! Daarvan kan ik het met hardlopen

niet winnen! Alleen listen kunnen mij hier helpen!' En daarom holde de Zwarte Piraat nu naar links, dan weer naar rechts, zodat Pits, die wel een grote jongen was, maar lang niet zo snel van richting kon veranderen als de Zwarte Piraat, steeds verder achter raakte. Bovendien zijn reuzen - zoals ik al meer heb gezegd - erg slecht van gezicht, waardoor Pits de Zwarte Piraat ook nog af en toe uit het oog verloor. 'Ik kan maar het beste de bergen in gaan!' dacht de zeerover. 'Dan wordt het voor hem nog moeilijker om zich te bewegen!'

Hachelijke ogenblikken

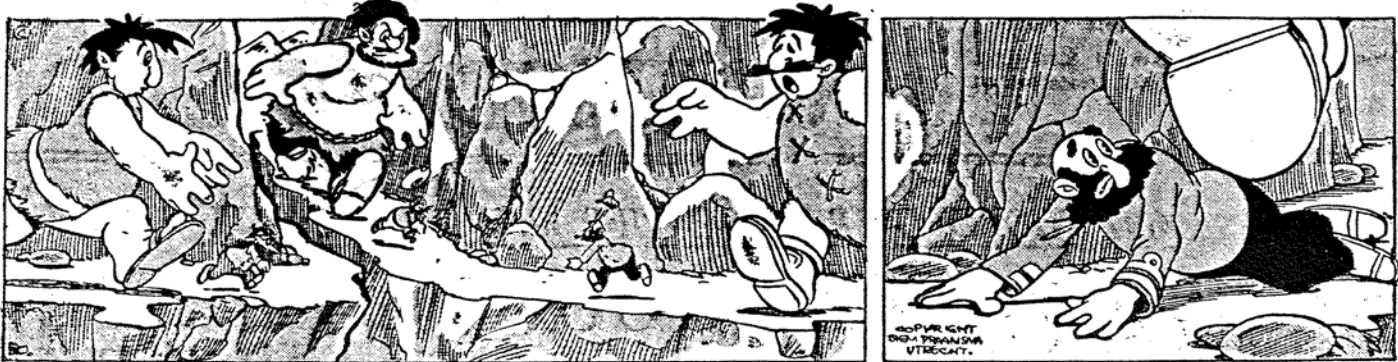

De Zwarte Piraat holde dus de bergen in. Hij kwam na verloop van tijd op een rotsweg terecht, waar hij veel sneller vooruit kon komen dan Pits, die een veel grotere omvang had. Het merkwaardige was, dat ook Kapitein Bakboord en Professor Buis-Kalot op het idee gekomen waren de bergen in te trekken om zodoende hun achtervolgers kwijt te kunnen raken. Nu, dat waren angstige momenten! Bakboord was helemaal buiten adem

van de inspanning en wist bijna niet meer wat te doen, terwijl de geleerde zich al voortsnellend trachtte te herinneren in welk boek hij al eens een dergelijke situatie had gelezen en wat de held van dat verhaal toen had gedaan om zich daar uit te redden.

Jullie zien zeker wel, dat dit een van de hachelijkste ogenblikken uit dit verhaal is. Niemand weet nog, hoe dat moet aflopen.....

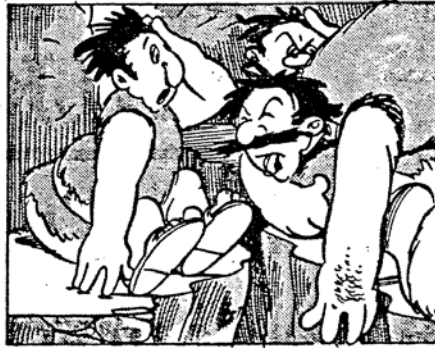
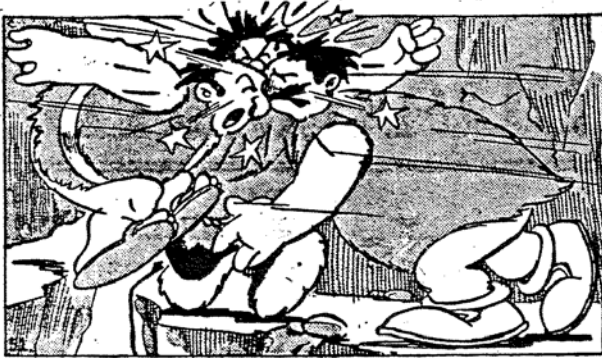
Bakboord laat zich vallen

Maar nu komt het allermerkwaardigste. Zoals jullie weten, waren de Zwarte Piraat, Kapitein Bakboord en Professor Buis-Kalot alle drie de bergen in gehold, achterna gezeten door de drie reuzen Pits, Pats en Pets. Maar geen van de drie wist dat ze toevallig allemaal naar hetzelfde punt in de bergen renden en dat ze op dit ogenblik erg dicht bij elkaar waren. Plotseling kreeg Bakboord echter de geleerde in het oog en zag dat Pets de prof net in zijn kraag wilde pakken.
'Pas op!' gilde Bakboord, 'Laat je vallen! Hij wil je grijpen!'

Hij gaf zelf het voorbeeld en plofte op de harde stenen grond neer. Hij had trouwens bijna geen adem meer over en was eigenlijk blij dat hij lag. Nu heb ik geloof ik al eens eerder verteld dat reuzen erg slecht van gezicht zijn. Pats, die Bakboord achterna zat, had er geen erg in dat de kapitein zich had laten vallen en liep gewoon door. Ook kon hij niet zo gauw zijn vaart inhouden en schoot verder. Bakboord voelde een grote schoen langs zijn oor suizen....

Een bons en een dreun!

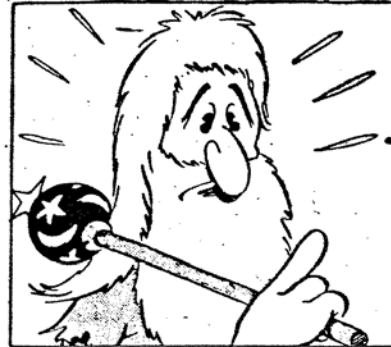
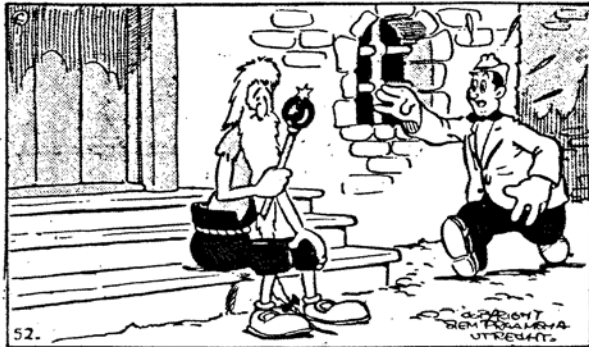
Kapitein Bakboord had zich dus op de grond geworpen, nadat hij tegen Professor Buis-Kalot had geschreeuwd dat hij hetzelfde moest doen. Nu, daar was de prof wel voor te vinden., want hij was ook helemaal buiten adem. Maar de Zwarte Piraat, die ook in de buurt was, had Bakboord horen roepen en had gedacht dat het voor hem bedoeld was. De geleerde en de Zwarte Piraat lieten zich dus allebei op hetzelfde ogenblik op de grond zakken en toen gebeurde het.

Pits, Pats en Pets, die alle drie erg logge jongens waren, konden

natuurlijk hun vaart niet zo goed in houden. Ze liepen nog wel drie passen met onverminderde snelheid door en botsten toen met een grote bons tegen elkaar op, zodat ze allemaal reuze grote sterren zagen. Ze vielen daarna met een enorme dreun op de grond neer en bleven elkaar in die toestand een hele tijd aanstaren, een welkome afleiding voor onze drie helden.

Bakboord, de professor en de Zwarte Piraat wachtten niet tot de reuzen weer bij hun positieven waren, maar zorgden dat de uit de voeten kwamen....

Aribomba kassie kassie kasjuwela

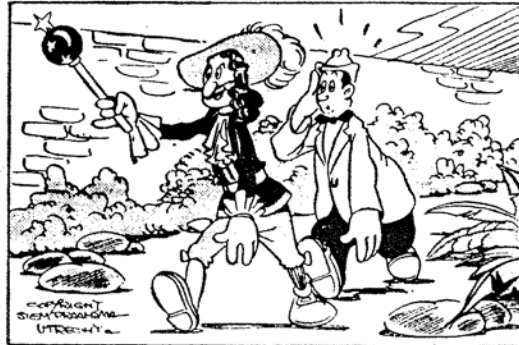
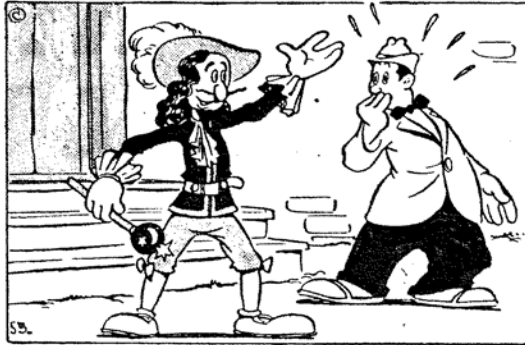

En nu moeten we maar eens naar Jochem Jofel gaan omzien, want we zouden haast vergeten dat die ook nog mee doet. Toen de reus, die Pits heette, was weg gegaan, was Jochem uit zijn schuilhoek te voorschijn gekomen en direct op de dromende Tovenaar toegestapt.

'Hallo, meneer Tovenaar!' riep hij joviaal. 'Wat zit U toch droef te staren? Wat is er aan de hand? Kan ik misschien helpen?' De tovenaars keek op uit zijn gepeins en keek Jochem Jofel afwezig aan. 'Droef!' zei hij. 'Ja, dat is het woord: 'droef!' Ik ben een tovenaars van niets. Ik ben te oud geworden om te to-

veren. Ik heb alle toverspreuken vergeten op een paar na!' 'Te oud?' vroeg Jochem Jofel. 'Hoe kan dat nou? Een tovenaars is toch zeker net zo oud als hij zelf wil wezen? Als hij te oud wordt kan hij zich toch wel weer jong toveren? Dat lijkt me een klein kunstje voor iemand die die kunst machtig is!' De oude man stond plotseling op. 'Jong toveren!' zei hij opgetogen. 'Jong toveren! Dat ik daar niet eerder opgekomen ben!' Hij zwaaide met zijn toverstaf in het rond. 'Aribomba!' brulde hij opgewekt. 'Aribomba kassie kassie kasjuwela!'

Dwars door de muur

Nu, het was haast niet te geloven, maar toen de oude tovenaar 'Aribomba kassie kassie kasjuwela!' had gezegd en een paar maal met zijn toverstaf in het rond had gezwaaid, veranderde hij terstond in een jonge man. Zijn kleren werden ook weer nieuw en zijn lange witte baard was verdwenen.

'Ollabolla!' zei Jochem Jofel bewonderend en verbluft, 'dat had ik niet gedacht! Dat is me een verandering!'

'Dat is het zeker, jonge vriend!' sprak de tovenaar. 'Zo zag ik er uit, toen ik drie honderd zeven en twintig jaar geleden door een zekere Zwarte Piraat hier aan land werd gezet, nadat hij mij van alles beroofd had. Maar nu herinner ik mij al mijn tover-

spreuken ook weer ineens! Kom mee, beste jongen, we gaan dit eiland verlaten!'

'Maar dat kan niet!' zei Jochem Jofel. 'Vijftig meter verderop staat een grote, dikke muur, waar we nooit overheen kunnen klimmen!'

'Wat muur!' spotte de tovenaar. 'Er is helemaal geen muur! Dat denken jullie maar! Die heb ik zelf getoverd! Alles op dit eiland heb ik getoverd. Alles!' Hij liep recht op de muur af, mompelde een paar onverstaanbare woorden, zwaaid met zijn staf en liep dwars door de stenen wal heen, ofschoon die van heel solide, ijzersterke keien gemaakt scheen....

Toveren is niet altijd prettig!

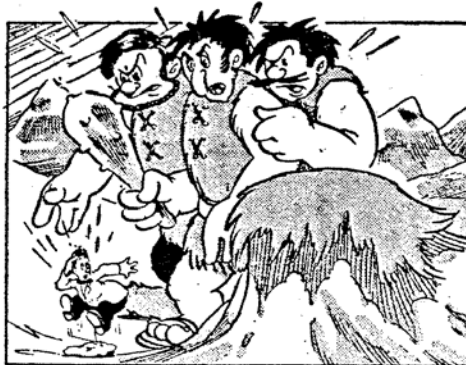
Jullie begrijpen misschien wel dat Jochem zijn ogen haast niet kon geloven toen de tovenaer en hij zo maar door de stenen muur heen konden lopen. Maar ja, hij had eerst al gezien, hoe de tovenaer van een heel oud mannetje weer een piepjong ventje geworden was, zodat hij zich maar niet al te lang meer bleef verbazen.

'Het moet prettig zijn om te kunnen toveren!' zei hij. 'Zomaar van alles te kunnen maken!'

'H'm!' antwoordde de tovenaer. 'Dat is lang niet altijd even leuk. Toen ik bijvoorbeeld de drie reuzen had getoverd....'

'Heeft U die ook gemaakt?' vroeg Jochem. 'Die ene deed anders heel brutaal tegen U!'

'Dat is wat ik bedoel,' legde de tovenaer uit. 'Ik maakte ze als bedienden, om eten voor me te koken, m'n schoenen te poetsen, m'n kleren te borstelen, en stof at te nemen. Maar toen ik oud werd werden ze me de baas. In plaats dat zij eten voor mij kookten, moest ik alsmaar voedsel voor hen toveren en je begrijpt zeker wel dat reuzen aardig wat nodig hebben.' Hij keek plotseling op en wees naar het strand, waar drie figuren hard naar de waterkant holden....

'Ukkie, ukkie, ukkie!'

Jochem Jofel en de Tovenaar zagen drie gestalten heel hard over het strand hollen, alsof ze achterna gezeten werden. De tovenaar zag plotseling iemand bij die hem bekend voorkwam.

'Daar loopt de man die ik hebben moet!' riep hij. Hij hief zijn toverstaf triomfantelijk in de lucht en begon de heuvel, waarop hij stond, af te dalen.

Jochem Jofel stond er over te peinen waarom de drie mannen op het strand toch zo'n haast hadden, maar hij schrok ineens, toen hij een zware diepe zucht in zijn nek voelde. Hij draaide zich haastig om.

'Ollabolla!' riep hij angstig. 'Daarom liepen ze zo hard!' Geen

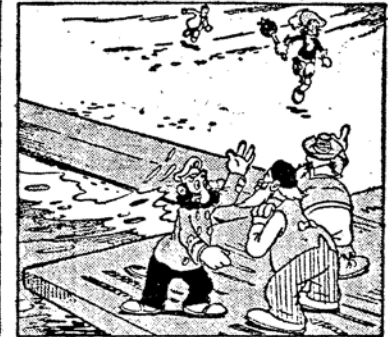
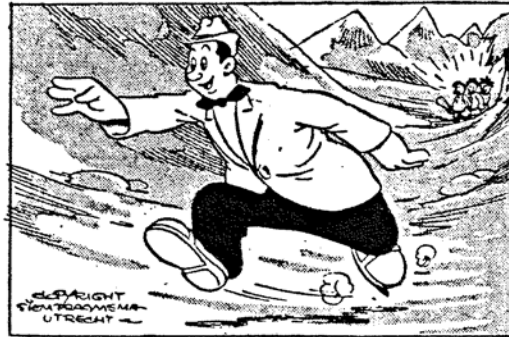
meter van hem af stonden de drie reuzen Pits, Pats en Pets en ze keken stuk voor stuk erg onvriendelijk.

De tovenaar, die Jochem Jofel had horen roepen, keek ook om en trok het gezicht van iemand die plotseling ergens genoeg van heeft.

'Ukkie, ukkie, ukkie!' zei hij geheimzinnig, maar met overtuiging en beschreef met zijn toverstaf allerlei ingewikkelde cirkels boven zijn hoofd. Het leek plotseling heel stil te worden in de natuur en er stroomden kleine elektrische stroompjes uit zijn uitgestoken hand....

Een prachtig vlot

Nu, Jochem Jofel was zo langzamerhand wel aan vreemde dingen gewend geraakt. Hij keek dan ook maar heel even verwonderd, maar wel blij en tevreden, om, toen de reuzen Pits, Pats en Pets, die eerst verschrikkelijk groot waren, plotseling heel klein werden, zodat ze nog maar nauwelijks tot aan Jochem Jofel's knie kwamen. Dat kwam natuurlijk doordat de tovenaars de magische woorden 'Ukkie, ukkie, ukkie!' had gezegd en met zijn toverstaf gecirkeld.

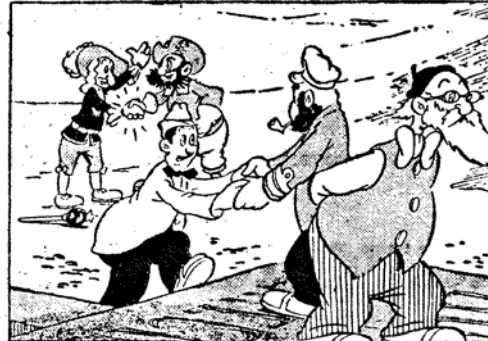
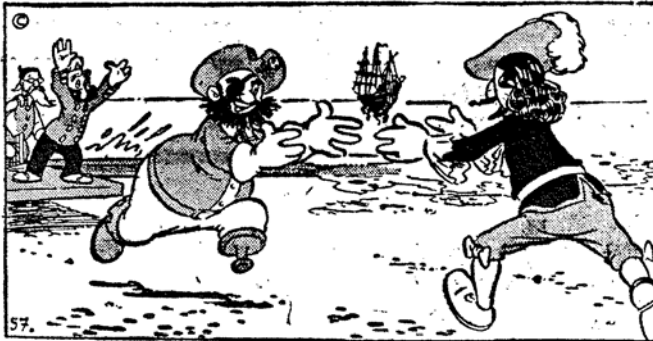
'Ziezo, die kunnen me geen kwaad meer doen!' dacht hij, terwijl hij achter de tovenaars aanholde. Deze liep recht op de Zwarte

Piraat toe, die samen met Kapitein Bakboord en professor Buis-Kalot op het grote bord geklommen was, dat de professor uit de grond gegraven had.

'Een prachtig vlot, boekensnurker!' vertelde kapitein Bakboord tegen de aandachtig luisterende professor. 'De vloed komt op, zie je, en straks varen we vanzelf weg. Dan geeft het niet meer dat onze sloep weggedreven is. Je zult eens zien wat een Kapitein van de Grote Vaart met een onnozel stuk hout kan doen!'

'Ja, ja,' antwoordde de professor beleefd. 'Daar komt iemand. Misschien weet die wat deze letters te beduiden hebben.....'

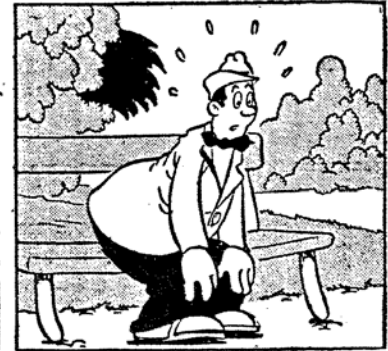
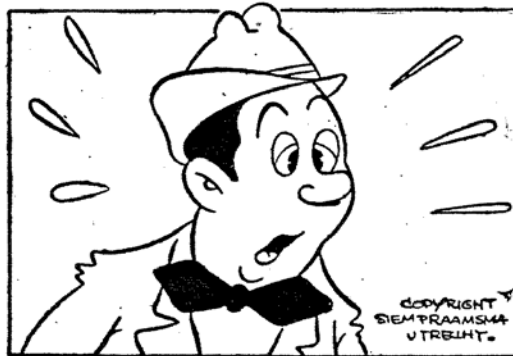
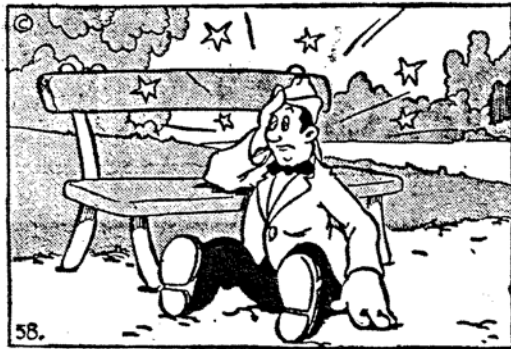
Een ontploffing!

Toen de Zwarte Piraat de Tovenaar in het oog kreeg, sprong hij van het vlot af en holde op hem toe. 'Mijn beste brave gezagvoerder-tovenaar!' riep hij uit, met tranen van plezier in zijn ogen. 'Eindelijk heb ik je teruggevonden! Misschien zal ik nu eindelijk rust hebben!' Ook de tovenaarscheen wonder boven wonder in zijn schik te zijn. Hij gooide zijn toverstaf neer en liep met uitgestoken handen de Zwarte Piraat tegemoet. 'Zwarte Piraat!' zei hij ontroerd. 'Na zoveel jaren! Wat hebben we het elkaar moeilijk gemaakt! En waarom eigenlijk?'

'Ik zal nooit weer een ander beroven!' beloofde de zee rover plechtig. 'Ik zal m'n toverkunst nooit meer gebruiken om er anderen ongelukkig mee te maken!' verzekerde de tovenaars op zijn beurt. En ze sloegen, om dit te bezegelen, de handen in elkaar. En toen gebeurde het. Toen de twee handen elkaar raakten weerklonk er een geweldige slag als van een ontploffing, en stukken steen en ladingen zand vlogen in het rond, terwijl het vlot een heel eind weggeslingerd werd.

Alles was een droom

Ja, er volgde een grote explosie op de handdruk die de Zwarte Piraat en de tovenaars wisselden. Jochem Jofel voelde dat hij weggeslingerd werd en daarna met een bons op iets hard terecht kwam.

'Ollabolla!' zuchtte hij, toen hij zijn ogen weer durfde openen. 'Waar ben ik? En waar is Bakboord? En Buis-Kalot? En de Zwarte Piraat en de Toveraar?'

Hij keek lodderig om zich heen en zag dat hij tegen een bankje geleund zat - een bankje in een park. En het had veel weg van hetzelfde bankje in hetzelfde park waar hij gezeten had vlak

voordat dit avontuur begonnen was...

'Merkwaardig!' mompelde Jochem Jofel met zijn ogen knipperend. 'Hoe heb ik het nou? Waar is het vlot en de zee?' Hij hees zich moeizaam overeind op het bankje en ging ingespannen zitten nadenken. 'Ik zal dit toch niet allemaal gedroomd hebben?' vroeg hij zich verbijsterd af. Maar er was geen eiland, geen spoor van een ontploffing, geen reuzen, helemaal niets, zodat Jochem Jofel wel tot de conclusie moest komen dat het hele pas beleefde avontuur een droom was geweest....

Bakboord vindt Jochem Jofel kinderachtig

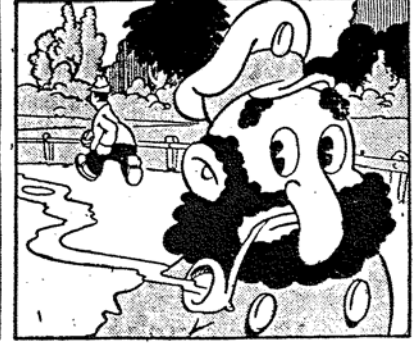
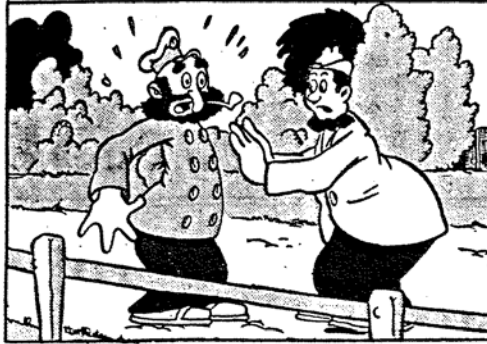

Jochem Jofel was nog steeds niet helemaal van zijn verbazing bekomen toen hij een bekende stem hoorde. En die stem sprak woorden, die hem eveneens bekend in de oren klonken. 'Sapperdedunnebramsteng!' zei Kapitein Bakboord, want die was het. 'Jochempie Jofel! Wat doe jij hier? Wat zit je hier te kniezen, m'n jong? Soms weer in de moeilijkheden? Kom, snurker, vertel het Ome Bakboord maar, wat is het?' 'H'm!' antwoordde Jochem, die steeds verbaasder werd omdat de kapitein precies dezelfde woorden zei als die hij aan het begin van zijn droom had gehoord.

'Het is merkwaardig, Bakboord, maar ik heb van je gedroomd. Ik droomde dat ik een zeereis met je maakte en dat we een avontuur beleefden. Maar het was helemaal niet zo'n leuk avontuur!'

'Wat zeg je me daar?' riep Bakboord verontwaardigd, 'wou je soms beweren dat wij samen een avontuur zouden beleven dat niet leuk was? Haha, je wordt kinderachtig, landsnurker! Ga met me mee aan boord, dan zul je zien wat er met een eerlijk zeeman voor prima bovenste beste avonturen te beleven zijn!'

Jochem Jofel heeft het al eens meegemaakt

'Ga met een eerlijk zeeman mee, snurker!' nodigde kapitein Bakboord uit. Hij trok Jochem Jofel van zijn bankje en sleurde hem mee. 'Vanmiddag vaar ik uit met 'De Vrolijke Jantje', een vrachtschip met bestemming Costa Watcosta, in Zuid-Amerika. En ik heb een passagier aan boord die op zichzelf al een avontuur is, snurker! 'Dan heet-ie zeker Buis-Kalot!' zei Jochem Jofel peinzend. 'En dan is-ie zeker professor!' 'Precies!' antwoordde Bakboord verbaasd. 'Hoe weet je dat?' 'Schei maar uit!' zei Jochem Jofel rillend, terwijl hij bleef stilstaan. 'Je hebt zeker ook een ruim moeten laten leeghalen om zijn boeken in op te bergen, niet? En die professor is zeker erg

vergeetachtig?' 'J-j-j-ja!' stamelde Bakboord in opperste verbazing. M-m-maar h-h-hoe w-w-weet je dat nou?' 'Dat doet er niet toe!' antwoordde Jochem Jofel. 'Maar hou jij je avontuur maar. Dat heb ik al eens meegemaakt. Ik zoek wel iets anders!' Hij draaide zich om en liet de kapitein staan waar hij stond. 'Alle landharingen in een tonnetje!' zuchtte Bakboord ontdaan. Hij slofte het park uit en ging 'De Vrolijke Jantje' opzoeken, die die middag moest uitvaren met bestemming Costa-Watcosta, in Zuid-Amerika.

